

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

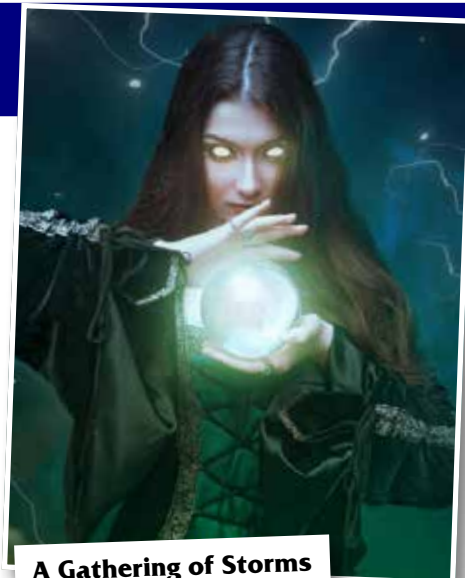

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 2. szám, 2021. február

Wyvern

A Gathering of Storms

Fallen Kingdom

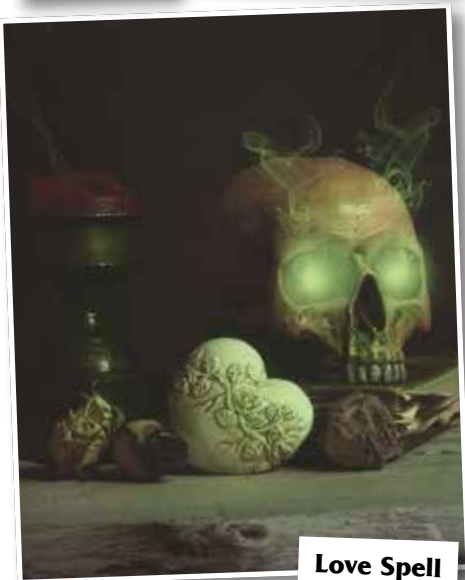
Encounter

Cyberpunk 2077

Kraken

Love Spell

Isolation

INFO BOX

ROB CURCURU - DESIGNER, ILLUSTRATOR & DIGITAL ARTIST

Szenior vizuális tervező, akinek több mint 10 éves tapasztalata van a webes és mobil felhasználói felületek tervezésében, valamint 6 éves tapasztalata a digitális marketing területén, és az egységes márkamegjelenésben.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/rcurcuru>; <https://www.behance.net/RCurcuru>;
<https://dribbble.com/rjcurcuru>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/curcuru.art/>;
<https://www.facebook.com/robcurcuruart>

Web: <https://www.curcuru.art>

Szerkesztői köszöntő

Lassan, de biztosan beköszönt a tavasz, és mi, lassan, de biztosan elkészültünk a XI., „A halál az úrból érkezik” című Lidércfény pályázat értékelésével. Az első három helyezett novella alkotóját és címét az 5. oldalon találhatjátok meg. Örömhír, hogy mennyiségben és minőségben is kaptunk annyi pályaművet, hogy azokból e-bookot készíthessünk.

További örömhír még, hogy új pályázatot írtunk ki. Nagy Gergely grafikussal együttműködve szeretnénk olvasható formában is életre kelteni az általa már képekben megalkotott világot. A pályaművek beküldésére a feladat komolyságát és nagyságát tekintetbe véve most fél évet hagytunk. Bővebben erről a 4. oldalon, a pályázati kiírásban olvashattok.

Könyvajánló rovatunk is rendhagyó lett. Lapozgatós játékkönyvet ugyanis még nem mutattunk be az AKF hasábjain, pedig a nyolcvanas évek végétől magunk is rengeteget játszottunk ilyenekkel. Részben a nosztalgia, részben az újdonság varázsának jegyében ajánljuk figyelmetekbe az akár ingyen is letölthető, „A végzet prófétái” című, magánkiadásban elkészült kötetet.

Interjú rovatunkban a fenti játékkönyv alkotóival beszélgettünk kicsit a régi időkről, valamint természetesen magáról a könyvről.

Egyéb tartalmunk mondhatni a szokásos: novellák, versek. Illetve...

Még egy olyan tartalommal szolgálunk, amely nem túl megszokott hasábjainkon. Egyik kedves alkotónk vetette fel az ötletet, illetve érdeklődött afelől, hogy szándékunkban áll-e esetleg egy Lidércfény-díjat kiadni, mondjuk évente. A szerkesztőség tagjaival jól körbejártuk a témát, melynek eredményét a 20. oldalon olvashatjátok.

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Pályázati kiírás

- **Alternatív magyar folklór**
dark fantasy / horror pályázat 4
- **XI. Lidércfény pályázat**
- **Eredményhirdetés** 5

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Kalandok Vindgardiában – fantasy játékkönyv ismertető

A végzet prófétái 6

Interjú

Lapozgatós kalandozások Vindgardiában ... 8

Novellák

- R. Harbinger - **Szívszaggató Valentin** 12
Vittorio Verossi - **V-AGRA** 13
Carun - **Hibaelháritó Varázsló** 14
bel corma - **Vámpírvadász** 14
Zspider - **Horror Hava: Hain Ház:**
A győztes meséje 16
Kapitány - **Béla gyűlésre megy** 18
Norton - **Békás szándékkal** 18
Mortelhun - **Egyperces tanmese egy lányról**
önsajnálató barmoknak 19

Külvilág

Jimmy Cartwright - **Lidércfény-díj?** 20

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Mickey Long - **Dühítő dallamok** 22

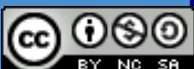
Versek

- jocker - **Kandallóban** 24
Drekthor - **Az ágon** 24
Mara - **Öröm** 24
Mortelhun - **Mesével hazudj** 25
Krómer Ágnes - **A hívás** 25
Seth - **Merre jársz?** 25
jocker - **Hideg reggel... jégcsapok** 25
Krómer Ágnes - **MRSA** 26
jocker - **Fény látszik** 26
jocker - **Madarak a mínuszban...** 26
Tordai Gábor - **Kettő bennem** 27
angyalka146 - **Árnyak** 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázati kiírás

ALTERNATÍV MAGYAR FOLKLÓR dark fantasy / horror pályázat

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége pályázatot hirdet

A pályázat témája:

Olyan novellák írása, amelyek a Nagy Gergely grafikus által megálmodott és képei által életre hívott alternatív magyar folklór világhoz kapcsolódnak. Elevenedjen meg az 1700-1800-as évek Magyarországa, de ne csak az akkor létező társadalmi csoportokat képviselő alakok szerepeljenek benne, hanem keljenek életre a képeken látható, és akár természetesen a magyar folklórban fellelhető lények is.

A képek által közvetített hangulat leginkább a dark fantasy / horror vonalon mozog, ezért kizárólag ilyen zsánerű alkotásokat várunk.

Pályázhatnak:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal. A pályázat kiírói, zsűrije ez esetben elfogad olyan pályaművet is, amely már korábban megjelent, de a műnek mindenképpen kapcsolódnia kell a kiíráshoz. Az alkotónak lehessen joga a(z akár átdolgozott, aktualizált) novella újraközlésére – tehát nem lehet kizárólagos, aktuális szerződése egyetlen kiadóval sem, amely ezt kizárja. Egyéb esetben csak akkor fogadjuk el a pályaművet, ha a szerző és a kiadó között létrejön egy szerződésmódosítás, amely engedélyt ad pályázni. Ekkor szükségünk lesz a szerződésmódosítás másolatára.

Egy személy maximum 3 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő:

**2021. szeptember 4. (szombat),
23 óra 59 perc.**

Eredményhirdetés: várhatóan 2021. december vége. (Amennyiben a zsűri bármilyen okból kifolyólag nem tudja tartani a fenti határidőt, úgy azt időben jelezni fogja a Lidércfény weboldalon, és a Lidércfény Online Facebook oldalon.)

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

Az elbírálás szempontjai:

– Mennyire illeszkedik a pályamű a Nagy Gergely által megalkotott képekhez.

– Hogyan sikerült a pályamű irodalmilag: azaz miként építi fel a világot, az abban szereplő karaktereket, a történetet, illetve milyen a pályamű nyelvezete, helyesírása.

A zsűri tagjai:

A Lidércfény részéről: Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt), Török Ida

A képeket megalkotó Nagy Gergely

Független szakértőként: Tim Morgan, Craz (Varga Tamás József – Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház)

Közönségdíj:

A pályázat kiírói ezúttal szeretnék bevonni az olvasókat is, ezért közönségdíjat is hirdetünk. Nyilván az olvasók egészen más szempontok alapján ítélnék meg egy novellát, ezért a feladat egyszerű: a beérkezett pályaműveket elolvasva el kell dönteni, melyik tetszett a leginkább, és egy úrlapon be kell azt jelölni. Az úrlap elérhetőségét a pályázat beadási határidejének lejártá után tesszük közzé.

Díjazás:

A díjazás feltétele, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezzon.

– Kis számú pályamű esetén az első három helyezett, valamint a közönségdíjas alkotás szerkesztve, javítva megjelenik egy Lidércfény AKF különszámban, melynek külső és belső címlap- és hátlap-borítóját Gergely művei, valamint belül, a nyertes novellákhoz kapcsolódó illusztrációk díszítik.

Vagy:

– Megfelelő mennyiségű és minőségű alkotás beérkezése esetén az első három helyezett, a közönségdíjas alkotás, valamint a sorrendben következő hét-tíz pályamű (terjedelemről függően) szerkesztve, javítva megjelenik egy illusztrált e-bookban (PDF és ePUB formátumokban).

– Az első helyezett egy pályázaton kívüli, régebbi vagy új novellájához Nagy Gergely illusztrációt készít. Az illusztrált novella megjelenik a soron következő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban.

– Az első három helyezett könyvjutalmat kap.

– Minden pályázó néhány mondatos szöveges értékelést kap a zsűritől a beküldött pályaművére.

A pályázat célja:

Magyar vonatkozású, a folklórt felhasználó dark fantasy és/vagy horror történetek megalkotása a Nagy Gergely grafikus által megálmodott képek alapján.

A képek, amelyekhez a novellákat várjuk:

<https://drive.google.com/drive/folders/1T0gdRO-GsuWj-DB1weal0MCfrnnabfwZ?fbclid=IwAR1Fe5xCI24thdEBByNfW53MJ78YdQbKl3ud8h8cWWHR3Lob8BNK8XCmg2Y>

A beküldés feltételei:

• Csak és kizárólag olyan novellákat fogadjunk el, amelyek a pályázat témájának egyértelműen megfelelnek.

• A novellák fő- és mellékszereplői között természetesen felbukkanhatnak olyan alakok is, amelyek a képeken nem szerepelnek, de a képeken szereplő alakok, lények közül minimum az egyiküknek szerepelnie kell a pályaműben.

• Kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.

• Egy novella terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.

• A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni, az alábbi feltételek szerint:

– a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XII.LFP. AMF” (teljes formátum: XII.LFP.AMF-Novella címe),

a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XII. Lidércfény pályázatra”.

• A pályamű elején kérjük feltüntetni, hogy mely képhez, képekhez kapcsolódik. A zsűri ez alapján fogja tudni eldönteni, hogy az adott alkotás valóban illeszkedik-e a kiíráshoz.

Egyéb fontos tudnivalók:

• A zsűri fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázatból értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.

• A zsűri kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű novella, akkor a pályázatot nem díjazák.

• A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért a regisztrációs során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén) működő, valós e-mail cím megadását kérjük.

• A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült novellákat, az e-book megjelenése után leg hamarabb 1 hónappal térítésmentesen megjelenesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.

• A pályázatra beküldött, és az AKF-be, vagy e-bookba bekerült novellák a megjelenésük után fél évig máshol nem közölhetők sem elektronikusan, sem nyomtatásban.

• A Lidércfény szerkesztősége a lenti nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott írók térítésmentes megjelenetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült novellák térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Nyilatkozat a kiíró részéről:

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy a pályázat során esetlegesen kért személyes adatokat harmadik félnek nem adja át, azokat a vonatkozó törvények értelmében titkosan kezeli. Ez alól kivétel, ha hatósági személy jogosan kéri ezen adatokat.

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti továbbá, hogy a megadott adatokra kizárólag az eredményről történő értesítés miatt van szükség.

A Lidércfény szerkesztősége elismeri, hogy minden beérkezett pályamű a nyilatkozat értelmében a szerző saját tulajdona, így arra a szerzői jogi törvények megfelelő passzusai érvényesek. A szerző a helyezést el nem ért alkotását a továbbiakban bárhol és bármikor publikálhatja, a Lidércfény szerkesztősége semmilyen módon nem kívánja azt kisajátítani.

Nyilatkozat az alkotó részéről:

Az alkotó kijelenti, hogy a pályázatra megküldött kézirat kizárólagos szerzője, az saját szellemi terméke, és egyéni, eredeti jellegű.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben novellája mindenben megfelel ezen pályázati kiírásnak, és a zsűri díjazásban részesíti, az térítésmentesen megjelenhet a Lidércfény szerkesztősége által készített Lidércfény amatőr kulturális folyóirat pályázati különszámában, vagy elektronikus könyvben (e-bookban), majd leg hamarabb 1 hónappal később térítésmentesen a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), illetve e-book megjelenés esetén térítésmentesen leközlésre kerülhet a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF).

Elfogadja, hogy a pályázaton díjazásban részesült novellája általa csak a fent meghatározott időtartam után közölhető máshol (vagyis a megjelenés után fél évvel), feltüntetve, hogy a novella a XII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotását a zsűri, nem részesíti díjazásban (vagyis kis számú pályamű esetén nem jelenti meg az AKF pályázati különszámában, illetve nagy számú pályamű esetén nem jelenti meg az e-bookban), azt térítésmentesen megjelentetheti mind a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), mind a rendszeresen, havonta megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XII. Lidércfény pályázaton vett részt.

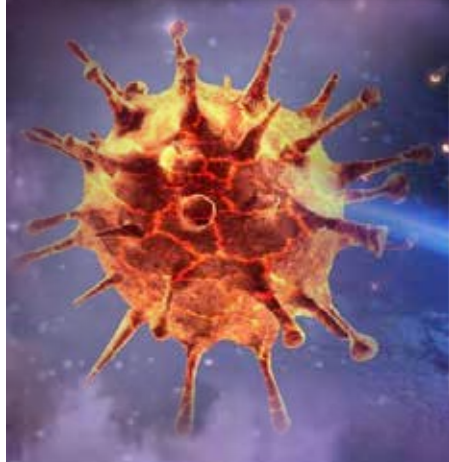
Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

A pályázati kiírásban felhasznált képek
Nagy Gergely alkotásai.

Szerzői jogi törvény:

<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99900076.tv>

XI. Lidércfény pályázat - Eredményhirdetés

Tisztelt pályázók!

Lezártuk a XI. pályázatunk értékelését, melynek során az alábbi eredmény született:

I. helyezett: Deepankrin – Az utolsó döntés

II. helyezett: Jávorszki András – Nemesis

III. helyezett: alfaCMA – Svalbard

A pályázatra megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezett, ezért a pályázati kiírásban leírtaknak megfelelően a szerkesztőség a kiválasztott novellákból egy elektronikus könyvet készít.

Gratulálunk a helyezetteknek!

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Kalandok Vindgardiában
– fantasy játékkönyv ismertető

A végzet prófétái

Az élet néha furcsa helyzeteket produkál. Történt ugyanis még decemberben, pár nappal karácsony előtt, hogy Facebookon elém került egy lapozgatós könyv ajánlója. El is látogattam a hivatkozott weboldatra, ahol elolvastam az ismertetőt, majd felfedeztem, hogy van ingyenesen letölthető elektronikus formátumban is. Nosza, le is töltöttem későbbi áttanulmányozásra, meg persze egy kis nosztalgiajátékra. Alig egy hónappal később, január közepén üzenetet kaptam Szlobodnik Gábortól, aki aziránt érdeklődött, lenne-e kedvünk a részben általa írt, és tavaly kiadott fantasy játékkönyvet elolvasni, és bemutatni itt az AKF-ben. Kaptam az üzenetben egy linket is, amely nem kis meglepetésemre ugyanoda vitt, mint a fenti Facebook poszt hivatkozása. Mint láthatjátok, igent mondtam a megtisztelő felkérésre. Vágjunk is bele az ismertetésébe.

Pontosabban várjunk még egy kicsit. Kezdjük inkább azzal, mi is az a fent emlegetett „lapozgatós könyv”, hiszen minden könyvet lapozni kell ahhoz, hogy elolvashassuk. A kifejezés hazánkban a nyolcvanas évek végén terjedt el. Akkoriban jelentek meg ugyanis az első olyan könyvek, amelyek története nem volt lineáris, vagyis az olvasó maga alakíthatta a történetet, irányíthatta a főhőst – nyilván bizonyos, az író / írók által behatárolt lehetőségeken belül. Ezen könyvek különös ismertetői, hogy olvasásukhoz szükséges (általában) két darab hatoldalú dobókocka, egy ceruza, és egy radír. Mert végső soron ezek játékkönyvek, s a főhős útja során ezen eszközökkel tudjuk eldönteni egy-egy csata kimenetelét, ezekkel tudjuk nyilvántartani a tulajdonságaink változásait, a pénzünket, felszerelésünket. Ráadásul számos alkalommal játszhatunk vele, hiszen a döntéseink akár már a második alkalommal is egészen más irányba is terelhetik a főhőst, miáltal a történet egy egészen új ágát ismerhetjük meg. Ha egy-egy ilyen könyvbe belelapozunk, megállapíthatjuk, hogy nincsenek benne oldalszámok. Ezek helyett a fejezetek vannak beszámozva, és majd minden fejezet végén, a helyzettől és lehetőségeinktől függően meg van határozva, mely fejezetre kell tovább lapoznunk ahhoz (innen a „lapozgatós könyv” kifejezés), hogy a történet ilyen, vagy olyan irányba haladjon tovább.

Pontosan így van ez *A végzet prófétái* fantasy játékkönyv esetében is. A Takács László és Szlobodnik Gábor neve által fémjelzett, Juhász Ernő grafikái által életre keltett történet visszanyúl a klasszikus, nálunk a nyolcvanas évek végétől elérhető Kaland Játék Kockázat könyvek hangulatához. A főhős – aki természetesen maga az olvasó – jelen esetben egy zsoldosvezér, akinek az a feladata, hogy egy áruszállító karavánt biztonságosan eljuttas-

son a célba. Persze különböző kalandok és akadályok, csaták és ármányok színesítik és nehezítik vindgardiai kalandozásainkat.

Az ilyesfajta könyveknél megszokott módon egy rövid bevezető után megismerkedhetünk a szabályokkal, majd főhősünk háttértörténetével. Ezt követően nekivághatunk az ismeretlennek.

Néhány játék után elmondhatom, hogy a könyv hangulata remekül visszaadja hasonló gyermekkori élményeimet. Igazi klasszikus fantasyvilágba kalauzol el, ahol a kard és ökölharc mellett jelentős szerepet kap a mágia is. A világban élő fajok is sokszínűek, s a hagyományosnak mondható orkok és elfek mellett eddig nem látott élőlényekkel is találkozhatunk.

A régi játékkönyvekhez viszonyítva itt tulajdonképpen ki is merül a hasonlóság, hiszen a szabályrendszer némileg eltér a korabeli könyvekhez képest. Ez első megközelítésre talán furcsa lehet, de remekül működik, és nekem kifejezetten tetszettek a bevezetett újítások. Ügyesség és Életerő helyett itt Harckészség és Erőnlét van. Ugyan lehetne azt mondani, hogy a csaták során csak a kifejezések változtak, de ennek ezen könyv esetében tökéletes magyarázata van, és egyébként a sebzés mechanikája is más. Itt a főhős egy zsoldos csapatot irányít, akiket magának a játékosnak kell kiválasztania: a hét lehetséges jelölből legalább hármat. Az ő Harckészség és Erőnlét értékeiknek az összege lesz az, amivel a csatákba indulunk. Ráadásul néhányuk különleges képességgel is rendelkezik, amelyeket a játék során előnyünkre fordíthatunk. Persze a választást az anyagi lehetőségeink is korlátozzák, érdemes tehát jól átgondolni a csapat összeállítását. És mindenképpen érdemes többször nekivágni a játéknak, más csapatok részvételével. A Szerencse tulajdonság helyett viszont úgynevezett Sorspróba van, ami alapjaiban is eltér a régi, megszokott szerencsepróbától: egy táblázat segítségével kell meghatároznunk, mi történik a karavánnal. Már a korabeli könyvekben is gyűjthettünk tárgyakat, ám itt még azzal is meg van fejelve a dolog, hogy egyes fejezetekben lehetőségünk adódik kereskedni. Szintén remek újítás! (Egyúttal ez azt is jelenti, hogy nem feltétlenül érdemes az összes indulótőként zsoldos csapatok felbérletébe investálni.)

Természetesen a Zsoldoslapon, melyen a csapatainkat, harci értékeinket, tárgyainkat és pénzünket tarthatjuk nyilván, lehetőségünk van jegyzetelni is. Ez utóbbira bizony szükség is van, mert számos információmorzsára lelhetünk, ami utunk során nem csak a döntéseinket, de bizony a történet alakulását is befolyásolhatja.

Pro tipp: A könyv hivatalos weboldaláról letölthető mind a Zsoldoslap, mind pedig a csaták levezetésére szolgáló lap, amelyeket érdemes néhány példányban kinyomtatni, hogy ne a könyvben lévőket firkáljuk össze, és radírozzuk ki folyton a beírtakat – ezzel előbb-utóbb tönkre téve a könyv ezen lapjait.

Összességében elmondhatom, hogy a könyv remek szórakozás, kikapcsolódás mindazoknak, akik kedvelik a klasszikus fantasy történeteket, és nem csak olvasni akarják, de részt is szeretnének azokban venni. A játékaim során egyébként becsületes voltam, és nem alkalmaztam sem az „instant nyerek”, sem a „persze, hogy nálam van a tárgy, ami épp kell”, sem pedig az „egy ujj, tíz ujj, huszonegy ujj” technikát. :) Ami történt, megtörtént, nem lapozgattam vissza, ha rosszul alakultak a dolgok, hiszen a kaland bármikor újra kezdhető, és egyébként is, így érdemes felfedezni Vindgardia világát.

A könyv a régebben megszokott 400 fejezetpont helyett mindössze 200 fejezetpontból áll, ám ezek mindegyike pörgős, akciódús, nincsenek bennük fölösleges tájleírások, haszontalan információk. Végigjátszási időben sem marad el sokkal a 400 fejezetpontos játékkönyvektől, tehát tartalmilag is bőséges. Nyelvezete könnyed, jól érthető, és még irodalmi szempontból is értékelhető. Tényleg mintha egy regényt olvasnánk. A történetre sem lehet panasz, izgalmas, meglepő fordulatokkal teli. Az illusztrációk remekül sikerültek, sokat hozzáadnak a hangulathoz, és bár a borító egyébként nem annyira vonzó, a beltartalom ezt sokszorosán kárpótolja. Ugyan a nehézsége, bonyolultsága miatt inkább tapasztalt játékosoknak való, de én bátran tudom kezdőknek is ajánlani. Igaz, ez esetben kicsit több türelem és kitartás szükséges, de, ha valaki elér a történet befejezéséhez, biztos lehet benne, hogy megérte minden megpróbáltatás.

Mint az a mellékelt saját fotókon látható, a könyv nyomtatott formában is hozzáférhető. Erről bővebben a könyv hivatalos honlapján találhattok információt: www.vindgardia.atw.hu

Remélem, a fenti néhány sor elolvasása után sokan belevágtok ennek az új fantáziavilágnak a megismerésébe! Szerintem érdemes.

A szerkesztőség két tagja, Török Viktor (Kapitány) és Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright) nemrégiben egy [PODCASTTAL](#) is jelentkezett a lapozgatós játékkönyvek témájában, melyben A végzet profétáit is megemlítik.

Interjú

Lapozgatós kalandozások Vindgardiában

Könyvajánló rovatunkban most egy ún. lapozgatós könyvet vettünk górcső alá. A végzet Profétái fantasy játékkönyv klasszikus, korabeli, nyolcvanas évek végi hangulatot idéz nem csak azok számára, akik akkor megtapasztalták ezt az élményt. Az alábbiakban az alkotókkal beszélgetünk a könyvről, az elkészítéséről, megjelenéséről.

Lidércfény: Talán kezdjük az alapoktól, ahogyan szoktuk. Kérlek, mutakozzatok be néhány mondatban, kik vagytok, mit lehet rólatok tudni, honnan ismerhetnek esetleg benneteket?

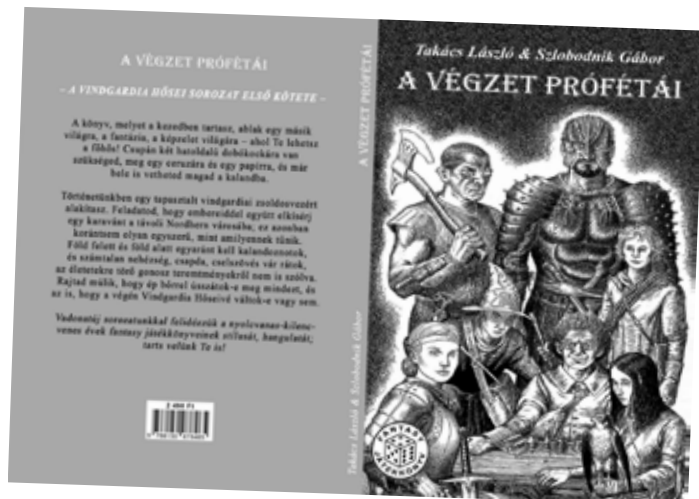
Szlobodnik Gábor: Sziasztok, Szlobodnik Gábor vagyok, harmincöt éves miskolci fantasy- és horrorrajongó. Egy vendégházban dolgozom az erdő mélyén, mellette hobbiszinten foglalkozom fantasy- és horrorírással már évtizedek óta. Kiadott művem nincs túl sok; néhány E. A. Poe és H. P. Lovecraft művei által ihletett novella a régi Fangoria horromagazinokban és az akörüli antológiákban (szerencsére nem sokan ismerik őket ☺), valamint egy „interaktív regény”, a Bizonytalanság börtönében, amit 2009-ben jelentettem meg szerzői kiadásban. Utóbbi esetleg ismerős lehet a játékkönyvekkel foglalkozó „keménymag” számára; másokhoz nem hiszem, hogy eljutott a könyv, amit szintén nem bánok, mert több szempontból is elég kiforrotlan, továbbá túl „nyers” is.

Takács László: Sziasztok, Takács László vagyok, foglalkozásomat tekintve informatikus. Egy olyan alföldi településen élek, melyet a Google térképen is nehezen találhattok meg. ☺ Nem szerepeltem valóságshowban, de aki olvasta a Magányos Farkas rajongói fordításokat, vagy a Fekete lovag című Kaland-Játék-Kockázat fanfictiont, már találkozhatott a Killmaster névvel... Hát ez lennék én! ☺

Lidércfény: Hogyan, minek a kapcsán ismertétek meg egymást?

Takács László: Ismeretségünk régebbi időkre nyúlik vissza. Egy játékkönyves fórumon botlottunk egymásba vagy tizenöt éve, ahol is nagyban ment a kalandozás. Volt egy mesélő, és a kalandorok szavazhattak, merre haladjon a főhős, mit tegyen és kivel csatázzon. Olyan párbajleírások voltak, mintha nem is dobókockával, hanem valódi fegyverekkel vívtunk volna az ellenfelekkel... Gábor is aktív tag és játékos volt, és igen gyakorlott kalandozó. Később más fórumon is találkoztunk, és a hasonló érdeklődési kör, meg persze az írás összekovácsolt bennünket.

Lidércfény: Miért éppen fantasy, és miért pont játékkönyv?

Szlobodnik Gábor: Életem egyik legelső könyve egy fantasy lapozgatós, a Tűzhegy varázslója volt; maradandó élményt nyújtott, és azóta is napi szinten foglalkozom ezekkel a könyvekkel, már lassan harminc éve. Közben rájöttem, hogy egyrészt van némi tehetségem az ilyen könyvek kitalálásához, felépítéséhez, ráadásul meglehetősen szórakoztat is a dolog (jobban, mint például a novella- vagy regényírás), így hát nem túl meglepő módon elkezdtem komolyabban is foglalkozni a játékkönyvek készítésével. ☺

Takács László: Gáborhoz hasonlóan engem is rögtön rabul ejtettek '89 környékén a Kaland-Játék-Kockázat könyvek, az általuk nyújtott fantasztikus világ és az interaktivitás. Kedvenc íróm, Ian Livingstone művei meg is ihlettek, így én is belevágtam a hasonló könyvek írásába. A lapozgatósok iránti rajongás azóta is tart nálam, ahogy az írás szeretete is.

Lidércfény: Olvastuk, hogy évekig készült a Végzet Profétái. Mesélnétek erről a folyamatról? Hogyan nyerte el végleges formáját a könyv?

Takács László: Még 2012-ben kezdődött az egész... Gábor ekkor hirdetett meg egy Kaland-Játék-Kockázat fanfictioníró versenyt a legnagyobb magyar játékkönyves oldalon. Egyéni szabályrendszerű kalandokat várt, és ígéretet tett rá, hogy a legjobbakat kiadja alacsony példányszámban. Több se kellett nekem, én is összeütöttem egy kalandot a versenyre; ez volt a Végzet Profétái. Gábornak tetszett is a könyv, főleg a zsoldoscsapatokra épülő koncepció és a fordulatok történet. Javította hát a logikai- és nyelvtani hibákat, majd próbaképpen közzétettük a könyvet PDF-ben az interneten. Sajnos azonban úgy tűnt, hogy nincs rá érdeklődés, ráadásul Gábornak magánéleti problémái is adódtak, így végül elmaradt a kiadás.

2019-ben aztán Gábor látta, hogy kezdenek újra divatba jönni a játékkönyvek, így megkeresett, hogy akkor most tényleg

kiadná a Végzet Prófétáit, mert bízik a sikerében. Nem mondtam neki nemet. © A Fighting Fantasy jogtulajdonosai azonban épp ekkor szálltak rá a legnagyobb rajongói oldalra az engedély nélküli fordítások miatt, ezért úgy döntöttünk, hogy inkább átdolgozzuk a Végzet Prófétáit egy saját világra. Lefektettük tehát Vindgardia alapjait, aztán átirtuk rá a könyvet. Mivel a történet végét Gábor, meg néhány olvasó túl lineárisnak látta, így azt is átdolgoztuk, és még néhány egyéb részt is. Gábor a stílust is olvasmányosabbá, irodalmibbá tette, aztán annyira belejött a dologba, hogy írt vagy egy tucat saját jelenetet is a meglévő karakterekkel, meg néhány új, általa kitalált figurával. Az útvonalakat is átváltoztatta úgy, hogy mindegyik körülbelül ugyanolyan nehéz legyen, és mindegyiken érdemes legyen végigmenni. A szerinte néhol túlságosan is szadista csapdáimon is igyekezett finomítani, és próbált minél több „mentőövet” dobni a játékosnak, persze én ezt nem mindig hagytam, elvégre kell a kihívás is egy játékkönyvbe. © Végül is aztán 2020 elején késznek nyilvánítottuk a könyvet, Gábor pedig el is kezdte intézni a kiadást. Így jelenhetett meg április közepén a Végzet Prófétái.

Lidércfény: Mennyi idő alatt alakult ki Vindgardia világa?

Takács László: Még kidolgozás alatt van, tényleg csak az alapjait fektettük le a Végzet Prófétái kapcsán. Persze folyamatosan építgetjük, és próbálunk némi egyéni ízt is belevinni a világunkba, hogy ne tűnjön annyira úgy, mintha csak egy „alternatív Titán” lenne (egyelőre annak tűnik ☺).

Lidércfény: Az alkotóink, olvasóink nagyjából tudják, mennyi munka megírni egy novellát, regényt, és hogy ezeknél milyen nehézségek adódhatnak. Ezekhez képest mennyivel nehezebb, vagy esetleg könnyebb megírni egy játékkönyvet?

Szlobodnik Gábor: Bizonyos szempontból biztosan nehezebb, hiszen itt az események az olvasó döntéseinek következtében

alakulnak – tehát nyilván többféleképpen is meg kell írni egy-egy részt, és lehetőleg úgy, hogy tényleg érdemi különbség legyen ezek között (különben úgy tűnhet, hogy az olvasónak mégis igazán beleszólása az eseményekbe). Ezenkívül a fejezetek „összekeverése” is nehézséget okozhat, valamint az is, hogy tényleg mindenhol a megfelelő fejezetszám legyen megadva (igaz, van olyan program, ami némileg megkönnyíti ezt a folyamatot). Valamint persze a játék nehézségének „belövése” sem könnyű: hogy éppen megfelelő erősségűek legyenek az ellenfelek, vagy például a csapdák és rejtvények pont ideális kihívást jelentsenek. Viszont a tényleges írási folyamat egyszerűbb egy játékkönyvnél egy regényhez képest, hiszen kevésbé fontos az irodalmi stílus, illetve általában célszerű viszonylag tömören is fogalmazni, már csak a pörgős játékmenet kedvéért is. Összességében tehát bizonyos szempontból nehezebb, de ugyanakkor könnyebb is egy játékkönyv megírása egy „hagyományos” prózai műhöz képest; akárhogy is, mindenképp élvezetes folyamat, elvégre afféle játékmester, játéktervező is lehet az író. ☺

Lidércfény: Kik és miben segítettek a könyv elkészítésében?

Takács László: Két tesztolvasó segített a hibák kiszűrésében, név szerint Tóth Norbert és Takács Dénes (csak névokon ☺). Közreműködött még Juhász Ernő is, mint illusztrátor. A könyvet magát a Könyvműhely gyártotta le, a tördelési munkát is ők végezték. A későbbi epub és egy azw3 változatot pedig Németh Tamásnak köszönhetjük.

Lidércfény: Az illusztrációkat és a borítót is Juhász Ernő készítette (aki egyébként az AKF-ben megjelenő Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklet háttérét is rendelkezésünkre bocsátotta, és akivel 2019 októberében interjú is megjelent hasábjainkon). Hogyan találtak egymásra? Milyen volt az együttműködés?

Szlobodnik Gábor: Ernővel még 2012-2013 környékén ismerkedtünk meg; konkrétan egy író barátunk, Molnár Géza (Nimretil) ajánlotta őt nekünk. Megnéztük a rajzait, például amiket Géza saját Kaland-Játék-Kockázat fanfictionjához, a Válaszúton címűhöz készített, és mivel úgy éreztük, hogy túlzás nélkül felveszik a versenyt a külföldi lapozgatókban lévő képekkel, így rögtön fel is kértük Ernőt, hogy illusztrálja a Végzet Prófétáit is... Szerencsénkre ő is nagy Kaland-Játék-Kockázat rajongó volt annak idején, így örömmel vállalta a munkát. Ami magát az együttműködést illeti, nyilván csak pozitívan tudok nyilatkozni róla; egyrészt Ernő nagyon korrekt volt, maximálisan figyelembe vette például a kéréseinket a képek kapcsán, másrészt tényleg fantasztikusan keltette életre a könyvünk szereplőit, helyszíneit. Természetesen fogunk még együtt dolgozni vele a későbbiekben is. ☺

Lidércfény: Milyen reményekkel, elvárásokkal vágtatok bele ebbe a projektbe? Csak egy álom volt, amit szerettetek volna megvalósítani, esetleg jövedelem-kiegészítésnek szántátok, vagy akár a későbbiekben konkrét megélhetésnek? Vagy netalán világalumni terveket szövögtetek a háttérben? ☺

Takács László: Én mindig is hobbiból írtam, a magam és a barátaim örömeire, a Végzet Prófétáinál se volt ez másként... bár a megjelenés lehetősége azért tényleg adott némi plusz löketet az íráshoz. ☺ Nekem több nem is kell; ha olvassa a könyvemet a közönség, az elég. Egyúttal azért azt is remélem, hogy mások is kedvet kapnak az íráshoz... Jó lenne minél több színvonalas kalandot olvasni!

Szlobodnik Gábor: Csatlakozom Lászlóhoz. Mindig is hobbiprojekt volt a Végzet Prófétái; a magunk örömeire készítettük, és elsősorban azért adtuk ki, hogy hátha a lapozgatók kedvelői is örömeiket lelik benne. Persze egyúttal azért az is reméltük

(és reméljük még mindig ☺), hogy sikerül másokat is írásra ösztönözni; ezért hirdettük meg a pályázatot is a Végzet Prófétái végén.

Lidércfény: Milyen visszajelzéseket kaptatok eddig a könyvről?

Szlobodnik Gábor: Eddig szerencsére nagyon jókat, gyakorlatilag mindenki dicsérte a könyvet, aminek tényleg nagyon örülünk. Úgy tapasztaltuk, főleg a csapatokra építő koncepció nyerte el az olvasók tetszését, valamint a többszöri újrájátszhatóság, és a kicsit hosszabb, olvasmányosabb fejezetpontok. Egyedül talán a Sorspróbával kapcsolatban érkezett néhány negatívabb észrevétel (hogy kissé túlbonyolított; ebben mondjuk van is valami). Illetve volt egy olvasó, aki komolyabban kritizálta a könyvet, de ő is inkább csak a túlzott retroság miatt; konkrétan azt írta, hogy „olyan a könyv, mintha harminc évvel ezelőtt íródott volna”... Mi azonban ezt is inkább dicséretként fogtuk fel, hiszen alapvetően valóban egy minden ízében retro, a műfaj hőskorát felidéző könyv elkészítése volt a célunk. ☺

Összességében tehát szerintem tényleg nagyon elégedettek lehetünk a visszajelzésekkel. Ráadásul nemrég után is kellett nyomni a könyvet, mert a legyártott kétszáz példány mind elfogyott; ez természetesen szintén nagy öröm volt számunkra, valamint egy komoly visszajelzés is, hogy valóban érdemes volt kiadni a Végzet Prófétáit. Ezután is köszönjük ismét minden olvasónknak a vásárlást, a támogatást!

Lidércfény: A honlapotokon is írástok, hogy további kötetek várhatóak. Ezekről lehet-e már valamit tudni?

Szlobodnik Gábor: Igen, több könyvet is tervezünk. Ami most biztos, hogy a következő a már említett „Válaszúton” című lesz

(ez szintén a régi Kaland-Játék-Kockázat fanfictioníró versenyemre készült). A szerzője, Molnár Géza manapság kevésbé aktív, már ami az írást illeti, úgyhogy egyedül dolgozom át a művet Vindgardia világára (Géza szabad kezet adott hozzá), valamint egyúttal ki is bővítem új karakterekkel, helyszínekkel, eseményszálakkal, hogy még jobban kapcsolódjon a Végzet Prófétáihoz. Már a folyamat végén járok, illetve a képi anyag is kész Juhász Ernőnek köszönhetően, így remélhetőleg tavasszal vagy legkésőbb nyáron elő tudunk rukkolni a könyvvvel. Egyébként maga a történet Vindgardia nyugati részén játszódik, a Végzet Prófétáiban is említett Máguskirály birodalmában; konkrétan egy ifjú a főszereplő, aki a varázslók útjára szeretne lépni, ám ez igen nagy áldozatokkal jár, ráadásul Deorax Ura is megkísérti... Végső soron választanunk kell a könyvben a jó és a rossz oldal között; erre utal a cím is. A hangulat ebből fakadóan némileg komolyabb, mint a Végzet Prófétáinál, és szintén akadnak érdekesnek gondolt újítások is, de ezekről most inkább nem rántanám le a leplet. ☺

Egyéb könyvek is előkészületben vannak, bár ezekkel sajnos a jelenlegi helyzetben elég lassan haladunk (a mi életünk is fenekestől felfordult a vírus miatt). Mindenesetre legalább három-négy könyvet még feltétlenül szeretnénk megjelentetni a sorozatban, már csak azért is, mert ennyi biztosan kell ahhoz, hogy megfelelően ki legyen bontva ez a Deorax Urás történetyszál.

Lidércfény: Ugyan konkrétan nem kapcsolódik a könyvhöz, de kíváncsiak lennénk rá – és hátha van olyan olvasónk, akinek ez hasznos infó lehet –, hogy milyen jogi formában sikerült kiadni a könyvet? Azért kérdezzük, mert felelős kiadóként Gábor neve szerepel, és ha jól tudjuk, ez egy magánkiadás.

Szlobodnik Gábor: Igen, egész pontosan szerzői kiadás. Ez lényegében úgy néz ki, hogy a szerző felel mindenért: ő hozza nyomdakész formába a szöveget (ha kell, akkor egy tördelő és esetleg egy szerkesztő segítségével), ő szerez grafikust, valamint ő bíz meg egy nyomdát is a könyv legyártásával – és természetesen ő áll minden felmerülő költséget is. Amikor aztán megjelent a könyv, a szerző viszi be a boltokba, és interneten is ő reklámozza (akár egy saját weboldal segítségével is, amit általában szintén ő készít). Ez nálunk is így történt: én intéztem lényegében mindent, valamint a költségeket is én álltam. Ez így összességében persze soknak tűnhet, de a könyv elkészítésének, kiadásának és terjesztésének minden részét élveztem, ráadásul tényleg úgy tűnik, hogy szeretik az olvasók a Végzet Prófétáit, szóval egyáltalán nem bántam meg, hogy belevágtam a dologba. ☺

Lidércfény: Van-e még valami amit szívesen megosztanátok az olvasókkal? Akár egyéb jövőbeli tervek?

Takács László: Tervezek egy új fantasy kalandot, amely hófödte hegyek között játszódik. A főhős egy elbocsátott testőrkapitány, akinek menekülnie kell hazájából. Nyugalmat persze nem talál, mert olyan kalandba keveredik, mely megváltoztathatja a világ jövőjét...

A Válaszúton című kötet borítója

Szlobodnik Gábor: A magam részéről szeretnék a következő években egyéb (nem a Vindgardia Hősei sorozathoz tartozó) játékkönyveket is írni, valamint a Bizonytalanság börtönében javított, átszerkesztett, kibővített változatát is jó lenne kiadni; ellentétben a régivel, ezzel már nagyjából meg vagyok elégedve... jelenleg. ☺ Lehetőségeimhez képest folytatni akarom a magyar szerzők írásra ösztönzését és segítségét is, valamint az elkészült lapozgatósok támogatását, reklámozását; ezért indítottam be a Facebookon a „Játékkönyv-figyelő” elnevezésű hírlapdal is, amin minden hírről, projektről és megjelenésről beszámolok (egyébként a Vindgardia Hőseivel kapcsolatban is, tehát érdemes követni az oldalt ☺).

Lidércfény: Köszönjük az interjút, és további minden jót, sok sikert kívánunk a munkához!

Szlobodnik Gábor: Mi is köszönjük a lehetőséget, illetve a támogatást, és további jó olvasást, valamint írást kívánunk minden „Lidércfényesnek”! ☺

A „Vindgardia Hősei” egy új fantasy játékkönyvsorozat, melyet hosszas tervezés után 2020 tavaszán indítottunk útnak. Célunk, hogy felidézünk a klasszikus „lapozgatós” könyvek (Kaland-Játék-Kockázat, Harcos Képzlet stb.) stílusát, hangulatát, ám közben szolgáljunk némi újdonsággal is: többek között egy saját fantasy világgal és szabályrendszerrel, valamint a játékmenetet illetően néhány jelentős változtatással. (A korábbiakhoz képest több valódi alternatív út, több rejtvény, hosszabb, részletesebb fejezetek; ugyanakkor kevesebb halálsapda és kevesebb harc.)

Kiknek ajánljuk a kiadványainkat?

Elsősorban azoknak, akik hozzánk hasonlóan a '80-as, '90-es évek klasszikus játékkönyvein nőttek fel, és még ma is kedvelik ezt a „lapozgatós” műfajt, sőt: szeretnének új, magyar nyelvű fantasy könyvekkel játszani. Ugyanakkor a műfajt kevésbé ismerőknek is tudjuk ajánlani a kiadványainkat: a változatos helyszínek, események és a sikerélmény

adó játékmenet miatt ugyanis jó „belépőnek” gondoljuk őket a klasszikus fantasy játékkönyvek világába.

Hogyan lehet hozzájutni a kiadványainkhoz?

Mivel a könyveinket magánkiadás útján jelentetjük meg, ráadásul limitált példányszámban, így csupán néhány fantasy szakboltból szerezhetőek be. E boltok listáját a Végzet Prófétái oldalán találod meg.

Hogyan lehet elérni minket?

E-mailben: [Szlobodnik Gábor](mailto:Szlobodnik.Gabor@szg.hu) (író/sorozatszerkesztő/kiadó),

[Takács László](mailto:Takacs.Laszlo@szg.hu) (író),

illetve Facebookon: [Szlobodnik Gábor](https://www.facebook.com/Szlobodnik.Gabor),

de megtalálhatóak vagyunk a legnagyobb hazai játékkönyves oldal, a [Zagor.hu fórumán](http://Zagor.hu) is. (Szlobodnik Gábor = SzG, Takács László = Killmaster.)

Ha felkeltettük érdeklődésed a sorozatunk iránt, kérünk, tekintsd meg a [Kiadványainkat](http://Kiadvanyaink.hu) is!

R. Harbinger

Szívszaggató Valentin

Beismerem, régen kötöttem már nyakkendőt. Kezem remeg kicsit, de Anne annyira gyönyörű lány, megérdemli, hogy kiöltözzek. Amikor először megláttam a fényképét a Facebookon, teljesen elolvadtam. Kellett bátorság, hogy ráírjak, de így jutottunk el a mai randihoz.

Figyelmem a tévére kalandozik, egy Jack Porter nevű nyomozó a Valentin-napi sorozatgyilkosról beszél, és hogy mindenki meny-nyire retteg, de én nem félek.

A virágcsokrot vázába állítottam délután, még most is olyan gyönyörű, mint mikor megvásároltam. Ugyanilyen margarétacsokrot vettem Stephanie-nak tavaly. Ó, Stephanie, ő is gyönyörű volt, de talán annyira azért nem, mint te, Anne.

Felveszem legszebb öltönyömet, a taxi már lent vár, lesietek és bepattanok.

– A Florence Flower étteremhez. – Előrehajolok, egy kis plusz pénzt nyomok oda neki, hogy előtted érhessek oda, és láthassalak megérkezni. – És siessen, kérem.

A taxis gyorsan hajt, épp átsuhanunk a sárgán, már-már pirosba csúszunk. A következő sarkon van az étterem, és amikor befordulunk, rájövök, te értél ide hamarabb. Fehér, egyrészes ruhában várakozol, ami nem illik az évszakhoz, alig éri el térdedet. Felette fekete szőrmekabátot viselsz, ami biztos mű, mert véded az állatokat. Egy hercegnő benyomását kelted, engem előtt a forróság, és arra gondolok, így vagy úgy, de kihámozlak belőle ma este.

Kifizetem a sofőrt, majd eléd lépek. Szádon kellemes mosoly ül, szinte ígérő. Annyit beszélünk már neten, mintha már évek óta ismernénk egymást, mégis kezdetről kezdünk, és bemutatkozunk. A bőröd bárszagos és lágy.

Bekísérlek, udvariasan ajtót nyitok, te pedig illedelmesen bólintasz. Az asztalt a nevemre foglaltam, a pincér azonnal odakísér minket. Kihúszom neked a széket, te ráhuppansz tenyérnyi fenekeddel. Fellapozzuk az étlapot, rendelünk, és utána beszélgetünk.

– Tényleg Los Angelesből költöztél New Yorkba? – kérdezem meglepetten, pedig már meséltél róla, csak az okot nem ismerem. – Miért?

– A volt barátom, Troy miatt, állandóan zaklatott. Egy amolyan igazi tuskó, tudod? Egy tipikus macsó, aki nem engedte, hogy bárhová menjek nélküle, és ez egy idő után nagyon idegesítő tudott lenni.

A hajtincsoddal játszol, ujjad köré fonod vörös hajad, és lágy hanglejtéssel szidod a tuskó exedet. Még mindig szereted, ami fáj nekem, Anne. Szinte hallom, ahogy meghasad a szívem, és felfogom, nekünk nem lesz közös jövőnk. De attól még az este jól sült el. Kaphatok tőled valami mély, bensőséges dolgot. Megtarthatom a szívedet, miután kivágtam a mellkasodból.

A pincér kiszolgálása első osztályú, nem lehet semmi kifogásunk. Ízletes leves, nagy adag és nagyon finom második, az estét pedig desszerttel zárjuk. Sosem ettem még ilyen jó süteményt.

Hazafelé belém karolsz, önfeledten nevisz. Hallgatom gyerekkori történetedet egy sárga bicikliről, és mosolygok, mint a tejbetők. Kezem zsebemre csúsztatom, a kés készenlétben áll. Nem használtam Stephanie óta, de ellenőriztem délután, az éle még a régi. Nagyon emberséges leszel. Keresem tekintetemmel a megfelelő sikátort, ahol megkaphatom az ajándékomat, de az utca tele van emberekkel. Utoljára Claire-nél jártam így, és haza kellett kísérem a megfelelő alkalomhoz. Akkor megfogadtam, sosem teszek ilyet többé, mert sokat kell takarítani utána. Ujjlenyomatok, lábnyomok, kellemetlen az egész.

– Megjöttünk – jelentetted be –, itt lakom.

Felnézek a toronyházra, és eszembe jut, mit is mondtál:

– Nem vicceltél, amikor azt mondtad, közel laksz az étteremhez.

– Igazat szoktam mondani, nem szeretem a hazugságot.

Nahát, pont, mint Sarah! Bár ne hazudott volna a koráról, akkor talán másként alakul az első és utolsó randink.

– Nincs kedved feljönni? – kérdezed csintalan mosollyal. – Elkísérlhet az ajtóig.

Nincs! – gondolom magamban.

– De igen – vágom rá automatikusan, mit művelek? Ennyire vágyom az ajándékomra?

Odasétálunk a lifthez, köszönsz a portásnak, ő felénk bólint. Szentan is van, így sokkal nehezebb. De ahogy elnézem az öregurat, túl van a hatvanon, és talán rossz a szíve is. Kis segítséggel megállhat a ketyegője.

Beszállunk a liftbe, te pedig megnyomod a huszonhatodik emelet gombját. Szemedben tüzet látok, kívánsz engem. Helyes, ez tetszik.

Engem bámulsz a fényesre polírozott liftajtón, majd megnyalod felső ajkad. Taránál láttam hasonlót, istenien csókol.

A lift megáll, mi pedig az ajtóhoz sétálunk. Izgatottan játszol kulcsoddal, ami időhúzást jelent, csókra vársz. Megszabadítalak izgatott várakozásodtól, közelebb lépek, ajkamat ajkadra tapasztom. Pont úgy csókolysz, mint Tara.

– Nem jössz be esetleg? – kérdezed remegő hangon, a csók hatása alatt állsz.

– De, nagyon szívesen.

Belépünk lakásodba, lámpát gyújtasz, és a kanapéhoz sietsz. Összeszeded a szétszórt párnákat, tehát nem készültél rá, hogy felhívsz. Mély benyomást tettem rád az este, lenyűgöztelek, és megváltoztattam a tervedet. Talán mégis van esély kettőnknek.

Gyors pillantással mérem fel a lakást, és meglepve nézel előttem a Facebookon látott képek, ahogy a kanapénál ülsz, az asztalnál, a könyvespolc előtt. Annyi mindent megtudtam rólad a netről.

– Bocsi, ezek Troy nálam maradt cuccai – mentegetőzöl –, ma akartam elpostázni neki, de nem volt rá időm.

Megint Troyt emlegeted, és ezzel az egy szóval lerombolsz mindent. Testem megfeszül, már csak a zsebemben lapuló késre és a kezemben tartott szívedre tudok gondolni.

– Kérsz inni valamit?

– Igen, valami erőset – felelem, mert a most következőkhöz tényleg rám fér.

A konyhába sietsz, én pedig lopva nyúlok zsebembe. Fülemet zajtí meg egy zárt ajtó mögül, nyilván a hálószobádból. Nem foglalkozok vele, biztos a macskád van bent. Kihajtom a késpengét, és feléd indulok. Kezem szorosan zárul a markolatra, háttal állsz nekem, ez a tökéletes pillanat. Ha szorosan befogom a szád fél kézzel, akkor pár jól irányzott szúrás elég lesz a csípőd fölött. Lassú, rugalmas léptekkel közeledek, mint egy ragadozó a prédája felé, mert az vagy most nekem, és hamarosan elveszem a trófeámat. Alig egy lépés választ el, szívemet torkomban érzem, izzó adrenalin pumpál ereimben. Tenyerem nyirkossá vált, a fém mégis finoman illeszkedik belé.

Lecsapni készülök.

– Meglepetés! – hallom hátam mögül.

Egyszerre fordulunk meg mindketten, barátaid mögöttünk állnak, és mi az ott a kezükben? Egy torta? Ma van a születnapod! Nem tetted ki a profilodba, és nekem fogalmam sem volt róla.

Engem bámulnak, mindenki hallgat. Rád pillantok, de te nem az arcomat nézed, hanem a kezemben tartott kést.

Vittorio Verossi

V-AGRA

– Tudja, doktornő, én már csak a sztori kedvéért nézek pornót. Más nemigen tudok vele kezdeni, többé nem áll fel. Ezen lehet röhögni, pedig nem vicces. Főleg, mert én már mindent láttam, amit látni lehetett, ezért a film sztorija sem viszi el a hátán a dolgokat.

– Tehát a potenciaproblémájának köze van a gyógyszer gondjához?

– Milyen gyógyszer gond? – röhögök fel, majd lezserül hátra vetem magam a fotelben. – Ja, hogy a túlادagolás, ami miatt idehóztak. Az egy nagy félreértés, semmi több. Higgye el, épp elég bajom van anélkül is, hogy gyógyszerezném magam. Én azokat a pirulákat épp azért szedtem be, mert kézbe akartam venni a sorsom. Segíts magadon, minden önsegítő guru ezt hajtogatja. Én csak megpróbáltam tökön ragadni a bikát.

– Nem szarvánál megragadni?

– Mit?

– A bikát.

– Így mondják helyesen? – tárom szét a kezem, lustán elvigorodva. – Látja? Asszociáció.

– Térjünk vissza a pirulákhoz! – rendelkezik a pszichiáter, közben lefirkant egy gyors jegyzetet az íróőmbjére.

– Na szóval, valószínűleg én vagyok az egyetlen „öngyilkos”, aki V-agra túlادagolással került a detoxba – karcok macskakörmöt a levegőbe az ujjaimmal. – Persze önök ezt azért nem ismerhették fel, mert egy gramm V-agra sem volt a vérmintámban. A francos internet elintézte. Szingapúrból cuccokat rendelgetni már csak ilyen. Tudtam persze, hogy nem konkrétan V-agra az a gyógyszer, amit rám szóztak. De kit érdekelt? Eleinte primán működött. Bekaptam egy olyan fura kis bogyót, attól minden szép és jó lett megint. Vígan állt a zászló, lehetett pornót nézni. Újra sikerült élveznem is rá, anélkül régebben nem látzott sok értelme a dolognak. Amikor, tudja, még nem foglalkoztam a pornófilm sztorijával.

A formátlan orvosi köpenybe bújt nő rezzenéstelen tekintettel bámul rám. Óhatatlanul elkalandoznak a gondolataim, vajon mi rejlik a köpeny alatt? Vajon mennyit szoktak elektrosexelni a kollégákkal a sokterápiás ágyon?

– Csak hát az a baj, tudja, hogy az ember a bogyókhoz ugyanúgy hozzászokik, mint a filmekhez – igyekszem tisztázni a félreértést. – Eleinte még ment velük a recskázás. Aztán egyre több bogyóra lett szükség hozzá, ráadásul egyre gyakrabban. Igazából annyira örültem, hogy megint tudom élvezni a pornót, hogy egyre sűrűbben ültem oda a képernyő elé. Emiatt kellett egyre több pirula is, nem öncélúan kapkodtam be. Ha filmezés nélkül szedné az ember, az azért szerintem is furcsa volna.

Cinikus szusszanás szakad föl belőlem.

– Szóval a pornó lett megint több, és ezért szedtem be egyre több gyógyszert, vagy mi volt az a lóizgató, amit a ruszki oldalakon rám szóztak. Tudja, többféle cuccal próbálkoztam, csak a legelső adagot hozattam Szingapúrból. Később már rendelgettem mindenfelől. Eleinte mind működött, kivéve egyet, amelyiktől hallucináltam. De nem ám valami szexi jelenetet! Fenét! Férgeket meg kígyókat!

Azóta is fel vagyok háborodva, dühösen a karfára csapom mind a két tenyeremet.

– Hány pirulát szedett naponta? – fürkészk a doktornő.

– Egyszerre? – kérdezek vissza. – Mert tudja, a vége felé elkezdtem őket keverni. – Hanyagul legyintek. – Lényegtelen. Csak oda akarok kilyukadni, hogy nem vagyok holmi drogfüggő, sem depressziós. Nyugodtan hazaengedhet. Aláírom a saját felelősség-nyilatkozatot meg bármit, amit akarnak.

– Továbbra is szed majd gyógyszert? – érdeklődik a legtermészetesebb stílusban.

– Ennyire azért ne nézzen már ostobának! – vágok egy grimaszt. Gondolkodhat, mennyire ostobának. Annyira, hogy a túlادagolásom után még rendeljek bogyókat a malájoktól, vagy annyira, hogy bevalljam neki, ha úgy is így teszek?

A doktornő nem zökken ki.

– Mondom, én jót akarok magamnak – folytatom egy idő után, mert be kell látnom, ő nem fogja megtörni a csendet. Engem viszont rinyálni hoztak ide, nem árt, ha együttműködöm. – Nem öngyilkos próbáltam lenni, mint képzelik, csak félrecsúszott a számításom. Szeretem a szexet, és tenni akartam róla, hogy élvezhessem is. Mi ez, ha nem életigenlés? Oké, most elbénáztam az öngyógyítást, de összességében csak segíteni próbáltam magamon.

Széttárom a kezem, várakozón figyelem a reakciókat. Hiába. Újabb hosszas hallgatással kényszerít bele a folytatásba.

– Tudja, mióta a pornófilmek sztorijára is koncentrálok, rájöttem, hogy alig van nekik. Talán ki kéne bővíteni a forgatókönyvüket. Akkor talán újra tudnának érdekelni. Úgy értem, több történet kéne a szex köré. Utóbbiból meg visszafoghatnánk, sokkal kevesebbet és sejtelmesebbet bele, úgysem tudok már mit kezdeni a mindent bele érzéssel!

– Tudja, mit írt le most? – Várakozón nézek rá. – A hagyományos filmeket.

– Úgy értem, ami nem pornó? – Biccent. Ezen úgy meghökkenek, hogy pár másodpercig szóhoz sem jutok. – Évek óta nem akadt időm affélékre. De tudja mit, doktornő? Engedjen haza, és rögtön berakok egyet!

– Ez a novella eredetileg az Irodalmi Jelenben került közlésre. –

Lidércfény

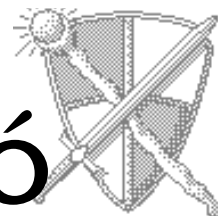
Itt is megtalálász bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Carun

Hibaelhárító Varázsló

Üdvözljük! Ön a Hibaelhárító Varázslót hívta. Felhívjuk figyelmét, hogy a beszélgetés hangfelvevő mágiával rögzítésre kerül. Kérjük kedves türelmét, munkatársunk azonnal jelentkezni fog.

...

...

– Halló, itt Peter beszél. Kérem, mondja meg a nevét és az azonosító kódját.

– SEREWIND VAGYOK, A VIHARMÁGUS, A JEGES SZELEK URA, A TORNÁDÓSZELÍDÍTŐ!

Peter sóhajtott egy nagyot.

– Köszönöm, a Serewind bőven elég lesz. Kérhetném a kódot is?

– A HATALMAS SEREWINDNEK NINCS SZÜKSÉGE ILYEN BALGASÁGRA, ŐT MINDENKI ISMERI!

– Nézze, uram, ha nem tudja a kódját, akkor adja meg a címét, a kristálygömbje hívószámát és én kikeresem!

A mágus halkan hűmmögött a vonal túlsó végén, majd suttogva elhadarta a kért információkat.

– Rendben, meg is vagyunk! Szóval, Mr. Serewind, miben állhatok szolgálatára?

– SEREWINDET, A VIHARMÁGUST, SÖTÉT ERŐK AKADÁLYOZZÁK, HOGY KINYISSA A VÉGTELEN SZELEK NAGY VARÁZSKÖNYVÉT!

Peter majdnem félrenyelte a nyugtatóját, ugyanis az említett „nagy varázskönyv” nem volt más, mint az Időjárás-mágia Haladó Kézikönyve. Legalább nem kezdő – gondolta. Ez már így is elég kínos volt.

– Próbálkozott a könyvhöz mellékelte alapértelmezett hatalom-szóval?

– ITT CSAK EGYETLEN HATALOM VAN, AZ A GONOSZSÁG, AMI MEGAKADÁLYOZZA A JEGES SZELEK URÁT, HOGY A TERMÉSZETI ERŐK NAGYMESTERE LEGYEN!

– Hát persze. Van a könyv hátulján egy ezüst színű négyzet?

– NA ÉS HA VAN?!

– Az egy kis fül, amit ha felhajt, akkor megtalálja alatta az alapértelmezett hatalomszót. A felhasználás után azonnal érvénytelenné válik, de ne aggódjon, a varázskönyv az első használatkor végigvezeti egy útmutatón, ahol beállíthat egy sajátot.

A kristálygömbből olyan hang szűrődött ki, mint amikor valaki egy nehéz tárgyat húz az asztalon – például az Időjárás-mágia Haladó Kézikönyvét. Halk hűmmögések keveredtek elfojtott szitkozódásokkal.

– Hmm... Izé... Kösz – mondta a viharágus, aki a hatalom-szó megtalálása közben valahol elvesztette pökhendi stílusát.

– Nincs mit, Mr. Serewind. Segíthetek még valamiben?

– Ööö, nem.

– Remek! Köszönjük, hogy a Hibaelhárító Varázslót választotta! További mágikusan szép napot!

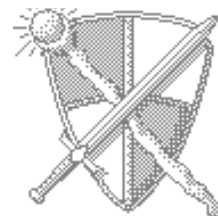
Peter befejezte a hívást és hátradőlt a székében. Lassan masszírozni kezdte a halántékát. Legalább egyszerű hívás volt: semmi átkozódás, rontás küldés, fenyegetés tűzlabdával.

Az asztalon lévő kristálygömb csörögni kezdett – Peter újabb nyugtatóért nyúlt.

– Na, itt a következő...

bel corma

Vámpírvadász

III. rész

Fogalmam sem volt róla, hogy merre induljak el. Tudtam, hogy ló nélkül, holtfáradtan nem jutnék messzire. Abban is biztos voltam, hogy alkonyatkor Ariel újra megkeres majd, és még egy napkeltét már nem érnék meg.

Milyen fura...

A találkozásom Ariellel félelmetes volt, mégis... Volt a lényében valami titokzatos bujaság, ami vérszomjával keveredve, valahogy...

Bosszúsan elhessegettem a gondolatot.

Ő már csak egy szörnyeteg, aki állat módjára gyilkol. A pokol szentségtelen teremtménye, akinek már nem sok köze van ahhoz a nőhöz, akit egykor annyira szerettem. Igen, ez egészen biztosan így van... Így kell lennie!

Így győzködtem magam, de szívemben lassan gyökeret vert a meggyőződés, hogy Ariel nem akart megölni engem, csupán...

„Csak átváltoztatni!”

A gondolattól és a térdembe hasító fájdalomtól elfintorodtam. Azután eszembe jutott valami, illetve... valaki!

„Georgina háza itt van a közelben! Ha jól sejtem, az a mene-

dék vámpír-biztos helynek számít, mellelleg...”

A fehér boszorkány a lekötölezettem volt, és azt mondta, hogy bármikor igényt tarthatok a segítségére. Úgy éreztem, hogy eljött a pillanat, amikor leróhatja tartozását...

Már jócskán délutánba hajlott az idő, amikor sántikálva sikerült elérnem a menedéket. Georgina az ajtóban várt rám. Meg sem lepődtem azon, hogy számított az érkezésemre. Gondolatban elmosolyodtam.

„Minél inkább otthon van a mágiában, annál nagyobb az esélyem a túlélésre!”

Betámogatott a házba, én pedig fáradtan levettem magam egy ócska karosszékre. Georgina nem szólt egy szót sem, hanem vizet hozott nekem és ételt. Hálásan csillogó szemekkel vettem magam az ennivalóra.

Türelmesen megvárta, amíg végeztem a vacsorával, csak azután szólalt meg lágy, dallamos hangján.

– Tudod, nem igazán hittem benne, hogy valaha viszontlátlak még...

Fogalmam sem volt róla, mit felelhetnék erre. Tétován megvontam a vállamat.

– Azt hittem, hogy látod a jövőt, hiszen... boszorkány vagy, nem igaz?

– A jövő folyton változik attól függően, hogy milyen döntéseket hozunk – suttogta talányos mosollyal az ajkán. – Mondd, miért jöttél ide?

– Én csak... Elkelve a segítségem.

Georgina tűnődve felállt, és a háta mögött álló, apró könyvespolchoz sétált. Úgy tűnt, találmányra kiválasztott egy ezüstösfehér színben csillogó, fekete bőrszíjra fűzött, apró amulettet. Jobb kezében egyensúlyozta, mintha csak a súlyát mérlegelné. Azután visszatért és leült velem szemben. Lassan kinyitotta a tenyerét és megmutatta nekem a talizmánt. Számomra ismeretlen szimbólum volt, viszont határozottan éreztem a belőle áradó erőt.

– Tudod, mi ez? – A nő hangja most komolyan csengett.

Tétován nemet intettem.

– Ez egy „idő-gyilkos”... Olyan mágikus szimbólum, amely kiragad téged a valós időből és ideiglenesen áthelyez egy másik időszakra. Egy olyan helyre, ahol lassabban pereg az idő... Kicsit hosszú lenne most részletesen elmagyaráznom az egészet... A lényeg az, hogy amíg nyitva tartod az átjárót, addig képes leszel a mostani sebességed sokszorosával mozogni...

– Mi... Milyen árat kell fizetnem mindezért? – Némiképp elbizonytalanodtam, mert tökéletesen tisztában voltam vele, hogy a varázslatok világában semmit nem adnak ingyen.

A boszorkány lassan hátradőlt a székében. Arca most félig az árnyak takarásába került. Hangja hidegen, érzelemmentesen csengett.

– Gyorsabban öregszel majd. Minden egyes pillanat, amit odaát töltesz, az sokszorosan hat rád ebben a világban. Egy másodperc alatt egy hetet veszítesz az életedből, egy perc alatt egy évet... inkább nem folytatom, a többit képzeld el magad.

– Rendben. – Próbáltam magabiztosnak tűnni, de éreztem, hogy kiszárad a torkom.

Georgina vállat vont és egy könnyed mozdulattal felém lendítette a talizmánt. Ügyesen elkaptam a levegőben és köpenyem belső zsebébe süllyesztettem.

A boszorkány felállt és közelebb lépett hozzám. Épp arra készültem, hogy valami köszönetfelét rebegjek neki, amikor keményen megragadta a csuklóm. Arca most egészen közel került az enyémhez. Szemei hipnotikus tűzben égtek.

– Ennyire nehéz őt elengedned?

Keserűen felkacagtam.

– Még mindig nem érted, ugye? Ő nem enged el engem!

IV. rész

Egy fehér homokos tengerparton eszméltem fel. A felhőtlen, azúrkék égen tündöklő napkorong mosolya gyöngéden megismogatta az arcomat. A sós illatú, tengeri szellő fülembe sügtat időtlen emlékeit. Lehunytem szemmel elmosolyodtam.

„Gyönyörű... Túl szép ahhoz, hogy valóság legyen...”

– Tudod, mennyi munkámba került, amíg megteremtettem ezt a helyet? Hálásabb is lehetnél!

Lassan, ráérősen a hang irányába fordítottam a fejemet.

Ariel most ugyanolyan szép volt, mint amikor először találkoztunk. Könnyű, fehér vászonruhát viselt, bőrét bronzszínűre égette a nyári nap. Égszínű szemei élettől csillogtak, ahogy mezítláb lépdelt a puha homokban. Azután megállt – tőlem pár méterre csupán – és jelentőségteljesen széttárta karjait.

– Ismerős, nem igaz? – Érzéki altja még mindig elbűvölt engem.

Keserű mosollyal nemet intettem.

– Egy álom... Nem több. Egykori boldogságunk halovány árnyéka csupán...

– De... Újra valóság lehetne – suttogta és könnyedén mellém suhant. Hozzám simulott, ám ezúttal gyöngéden –, épp úgy, ahogy akkor, régen...

– Te meghaltál. Ez... nem lehet...

– De igen... A szíved mélyén te is érzed, hogy ott, legbelül, még mindig én vagyok az!

– Nem... – suttogtam rekedten, de éreztem, hogy ellenállásom fokozatosan gyengült, ahogy a remény táplálta kétség lassan gyökeret vert a lelkemben.

– Ments meg, kérlek... – suttogta, és forró lehelete már az ajkamat perzselte.

– Hogy... Hogyan? – Éreztem, ahogy lassan elhagy az erőm.

– Egy csókkal...

Nem láttam, éreztem csupán, hogy valami megváltozott. Azután...

A tengerpart élénk színei megfakultak. A napkorong elhalványult, és a ragyogó, türkizkék égbolt egy pillanat alatt mocskosszürkévé sápadt. Jeges szél kerekedett és fagyos karmaival a lelkembe mart. Újra hallottam azt a fájdalommal teli, elkínzott suttogást. Ariel lassan kibontakozott az ölelésemből...

V. rész

Ekkor riadtam fel álmomból. Minden izmom pokolian sajgott az előző nap megpróbáltatásaitól, ám a térdem – szerencsére – már könnyedén hajlott. Nyögve feltápáskodtam az ágyról és kinéztem az ablakon. A horizont halovány lazacszínben derengett, én pedig keserűen elfintorodtam.

„Lehet, hogy életem utolsó napkeltéjét látom...”

Az ágyam melletti apró asztalkán egy lavór víz, szappan és tiszta ruha várt rám. Rémlétem nekem, hogy Georgina hozta be, mielőtt tegnap álomba zuhantam volna. Megmosakodtam, és gyorsan felöltöztem. A boszorkány már a konyhában várt rám.

– Csomagoltam neked néhány dolgot, aminek talán hasznát veszed majd – suttogta, és a kezembe nyomta degeszre tömött hátizsákomat. Nem nagyon találtam szavakat a kedvességére.

– Nézd, én... Nem tudom, mit mondhatnék...

– Csak ígérd meg, hogy túléled ezt az egészet! – Hangjába mintha az aggodalom árnyai keveredtek volna. Hálás voltam azért, amit értem tett, de nem hazudhattam neki.

– Fogalmam sincs arról, hogy mi fog történni, de azt tudom, hogy le kell zárnom ezt a dolgot... Ma éjszaka véget ér.

– Akkor... Már nem tartozom neked?

Halványan elmosolyodtam és némán nemet intettem. A szemébe néztem, és komolyabb hangon folytattam:

– Köszönöm... Mindent köszönök neked!

Amíg készülődtem, Georgina szótlán némaságba burkolózott. Éreztem, hogy vár még valamire, de tudtam, hogy azt a valamit én nem adhatom meg neki.

Elbúcsúztunk egymástól, és szomorú tekintete hosszan elkísért engem...

Délután értem el azt a helyet, ahol Ariel majdnem a véretem vette. Tűzifát gyújtottam, és jókora máglyát raktam a tisztás közepén, majd szemügyre vettem a zsákom tartalmát. A víz és az élelem mellett találtam hat ezüstérmét is, amelyek nagyjából két hüvelyk átmérőjűek lehettek, és Salamon pecsétjét ábrázolták. Forrón lüktettek a tenyeremben, és ezzel egy időben éles képek villantak fel lelki szemeim előtt. Georgina üzenetet is mellékelte a varázstárgyakhoz, amiért mérhetetlenül hálás voltam neki. Már tudtam, hogy mire használhatnám őket. Gondolatban újra hálát rebegtem a boszorkánynak...

Alkonyatkor meggyújtottam a máglyát, és lábaimat magam alá húzva leültem a tűz közelében. Mélyeket lélegeztem és igyekeztem megszabadulni minden zavaró gondolatától. Lélekben felkészültem az Ariellel való utolsó találkozásra. Nem kellett túl sokáig várnom...

Álmukból felvert madarak rebbentek fel nagy rikácsolás közepette a közeli öreg tölgyfáról. Lassan kinyitottam a szememet.

„Isten hozott... kedves!”

Zspider

Horror Hava: Hain Ház:

A győztes meséje

A sötét faggal és hóval ünnepelte a napfény eltűnését. Elveszett, ősi időkben áldoztak a napnak, hogy visszatérjen, ünnepeltek és fényt gyújtottak, hogy elijesszék azt, ami a sötétben járt. A szitáló hó lassan befedte az öreg kastélyt, aminek postaládáján a Hain név szerepelt.

Bakkecskék sírása és emberek sikolyai szűrődtek ki az romos házból, majd kémenen egy fekete, szenes füstfelhő kíséretében az égbe reppent egy alak. Markolva a seprűjét a női forma útnak eredt. Útja során kacagva ünnepelte győzelmét, de ki ezt hallotta, rettegve rázkódott.

A Horror Hava során három boszorka, a múlt, a jelen és a jövő elveszett lelkei meséikkel versengtek a figyelemért. Az egyikük története győzedelmeskedett.

Az ünneplő boszorkánytól a víz megfagyott, tükör megrepedt, a hőemberek arcán tóklámpásként faragott szörnyarcok jelentek meg.

Samina Hain, a csábító, már meséjével is elcsavarta az emberek fejét. Hollóhaja hófehérré vált, bőre továbbra is tökéletes porcelánként csillogott az est fakó fényeiben. Élénk, vérvörös ajkai szinte fáklaként ragyogtak fakó vonásain. A termékenység boszorkánya érzéki pillantással fordult újra feléd.

– Ó, Drágám! Tudtam, hogy bölcsen választasz, és velem maradsz – arcán kaján mosollyal folytatta – örökre.

Ébenfekete, hosszú körme hegyén elkapott egy apró hópihét. A mintát szemügyre vettem, majd finoman a nyelvére helyezte a pihét és borzongva elfogyasztotta azt.

– Imádom a telet! A világ elzárkózik, sötétbe borul, és mindent befed... – A nő a hajára pillantott. – A fehérség. A tél nehéz idő mindenki számára, elzárja az embereket egymástól, magukra maradnak a hidegben hallgatva az évszak hangjait, képezelegve, vajon mi jár odakint. Mégis, ebben a nehéz, betegségekkel, veszélyekkel teli időszakban is az embereknek el kell végezniük a dolgaikat. Régen, hogy meggyőzzék erről egymást, meséket írtak. Emberevő szörnyekről, gyerekrabló lényekről, zajongó manókról, éhes macskákról. Szóljon hát ezen a hideg estén erről a történetem. Legyen a címe... Hűvös Este.

A konyhaasztalnál a pár szótlanul ette a levesét. Kint a hó egyre hevesebben hullott alá. A vad szél süvítése halk, enyhe sípszóvá csökevényesedett a ház szigetelt ablakain. A természet kevéske hangját elnyomta a porcelán és fém karcos dörzsölése és a szörcsögő hangok. A szőke hajú nő felpillantott, kereste a férje tekintetét, de az nem figyelt rá. Hiába az otthon melege, a lakást bejárta egy rideg, hűvös érzés. A nő szólni akart, de valamiért nem tudott, inkább visszafordította a figyelmét a vacsorájához.

Étkezés után a férfi felállt az asztaltól.

– Majd elmosnád a tányérokat? – kérdezte, és meg sem várva a választ kivonult a konyhából. – Köszönöm.

A magas férfi fiatalos arccal rendelkezett, csak a halántékán növekvő, fehér sáv fedte fel az igazi korát. Rutinnal indult meg az emeletre a sötét folyosón. Nem érezte szükségét fénynek, mert egész életében itt élt. Mindig tudta, hogy mi hány lépésre van, akár csukott szemmel is megtalálta az útját. Egy pillanatra mégis a lépcső alján megállt, egy hűvös fuvallat táncolt végig a tarkóján. A hideg kirázta, és körbepillantva kereste a forrását, de semmit sem talált. Visszalépve a pontra az érzés semmivé foszlott.

A nő finoman felkontyolta a hosszú, nehéz haját. Sóhajtvá kipillantott a konyhaajtón, remélve, mégis a férje visszajön hozzá. Egy pillanatra meredt az ajtón kívüli üres sötétségbe. Csalódottan visszafordult a tányérjaihoz, és magányosan nekiállt a mosogatásnak.

Mire a nő felért, fáradtan belépett a hálóba, a férje már az ágyban olvasta a könyvét. A nő unottan mellé feküdt. Megnézte magának a hegyesállú férjét, tekintete végigtáncolt az arcán, majd sóhajtvá elfordult, beburkolva magát a takarójába.

– Tudom, hogy zavar, drágám – szólalt meg a férje fel sem pillantva a könyvből. – Ameddig a Kék Halál odakint van, nem tudunk vendégeket fogadni, még mi magunk is alig járhatunk ki. Egyszerűen túl veszélyes, sajnálom.

A nő szótlanul jobban magára húzta a takaróját.

– Francine, kedvesem...

– Nem ez zavar – szólt közbe a Francine. – Csak...

Nem találta a szavakat, nem kívánt vitát szítani. Érezte, hogy minden elharapott szó egy újabb csepp méreg a szívében, ami lassan túlcsordul. A férje finoman megsimogatta a vállát a takarón át.

– A tél mindenből kihozza a letörtséget.

Keze becsúszott a takaró alá, óvatosan megindult lefelé, mire a nő jobban elhúzódott, ki a párja karhosszából.

– Igen... a tél – súgta keserűen a nő.

Reggelinél a tojásaikat ették, miközben a könyvüket bújták. Francine letette az olvasmányát és kipillantott az ablakon. Gyönyörű, verőfényes napsütésnek kellett volna lennie, de a szakadatlan hó elfedte a világosság minden szikráját. Francine a férjéhez fordult.

– Nagyon érdekes, amit most olvastam. – A férfi érdeklődve hűmögött neki. – Jacob Grimm, a Grimm mesék egyik szerzője ebben írásában azt feltételezte, hogy a régi népmesék szörnyei az elfeledett pogány istenek. Az árnyékaik elfeledett, de mégis tudat alatt megmaradt foszlányok belőlük, amiket a keresztény öntudat lassan sötét rémekké alakított. Megkapaszkodva a rosszban és elfelejtve a jótagaszkodtunk hozzájuk, de kicsavartuk azt, amik voltak.

– Mhm – hűmögte egyhangúan a férje tovább olvasva.

– Amir! – csattant fel Francine. – Amir, figyelsz te rám?

– Bocsánat, nem hallottalak rendesen. Mit mondtál?

– Ez a könyv... – Francine fáradtan felemelte a könyvét. – Nagyon érdekes.

– Ez kitűnő – mondta örömtelen Amir és visszafordult olvasni.

Reggeli után a mosogató Francine-t finoman átkarolta hátulról Amir. A hajába szagolt és szorosan hozzá bújott. Francine-t a pillanatnyi kellemes érzés után elfogadta a remény, hogy a párja végre figyel rá. Ameddig a férfi lassan félre söpörte a nyakáról a haját és csókolta azt, ő halkan megszólalt:

– Megcsináltad a lépcső korlátját? – kérdezte elhalló hangon.

– Mi? – kérdezett vissza Amir értetlenül.

– Emlékszel, kértem, hogy javítsad meg, mert mozog és félek, hogy ki fog törni.

Amir elhátrálva elengedte a nőt, majd türelmetlenül sóhajtott egyet:

– Majd ránézek. – Ezzel sértődötten kivonult a konyhából.

– Maradhatsz is segíteni – súgta csendesen Francine a már rég eltűnt férfi után.

Ezen az estén Amir fáradtan sétált le az emeletről. A konyha felé tartott, amikor a lépcsőn lefelé fordulva a vaksötétben megpillantott egy fakókék alakot. Egy ébenhajú, mezítelen nő. Fiatal, hetyke mellű, apró, de kerek hátsójú, kékesfehér bőrű lány állt a folyosó végén. Finom, kislányos vonású arca és fáradt, szomorú szemei voltak. Gyengéd vonásai törekenységet sugalltak, de tartása és az a természetesség, amivel fedetlen testtel járt az útját, az erőt és bizalmat árasztottak. Csak a lassan hullámos-sá váló, térdét seprő tincsei takarták, akár egy ében köpeny.

Amir azon kapta magát, amit nem tett már rég, bámulta a lányt. Valahol szégyellte magát, mégis tekintete nem tudott betelni ezzel a liliummal. A lány nem szólt, csak viszonyozta Amir pillantásait. Végül Amir kijózanodott és megszólította:

– Ki vagy te? Hogy jutottál be?

Kérdései után gyorsan megindult lefelé a lépcsőn óvatosan lepillantva a lépcsőfokokra, mivel a korlát túl instabilnak bizonyult, hogy abba kapaszkodjon biztosan. Mire leért és felpillantott, a fiatal nő eltűnt. Amir hallotta, ahogy a felesége kilépett a zuhanyból. Inkább megindult vissza hozzá.

Mikor leült az ágyra, figyelte, ahogy Francine takaróba csavarva kisétál, és gyorsan átveszi a hálóköntösét. Amir lopott pár pillantást a kedvese meztelen alakjáról közben. Akaratlanul is a gondolatai összehasonlították a két nő alakját, majd rájött, hogy mennyivel többet látott a rejtélyes alakból, mint a saját feleségéből azon az estén.

– Amir? – szólította meg Francine. – Minden rendben van?

– Csak... – súgta fáradtan a férfi. – Biztos a Kék Halál. Ez a bezártság nem tesz jót az embernek, de ameddig nem állítják meg, nincs választásunk.

– Szerencsére legalább nem végzett senkivel, akit ismerünk, vagy akiért nem lenne kár.

Francine megjegyzésére Amir akaratlanul is biccentett. Feleségével ellentétben nem szeretett viccelni a halálról, de kivételesen élvezte a sötét humor életét. Mikor Francine lefeküdt, a férfi a könyvéért nyúlt, de inkább letette és elment aludni. Ahogy az álom lassan elnyelte, párszor még kinyíltak a szemei, egy pillanatra látta az ajtóban elvonulni a kék lányt, de már késő volt és elaludt.

Napok teltek el, mire Amir elmesélte Francine-nak, hogy mit látott azon az estén. Francine sértetten semmibe vette a témát, a férfi hallucinációjának tudta be, és még inkább elutasította az érdeklődését utána.

Azon az estén, Francine már a fürdőben átvillongott, hogy Amir ne lássa, nem akarta, hogy a férfi összehasonlítsa őt egy fiatal fruska nehéz évektől még meg nem változott testével. Amir remélte, hogy a felesége is látta azt, amit ő, de a büntetés, amit az őszinteségért kapott, csak frusztrálta. Lassan azt kívánta, bár csak újra látná a rejtélyes alakot. Miközben az őt látványosan elkerülő felesége bevonult az ágyba, a férfi feszülten kidörömbölt a hálóból.

– Keresd őt! – búgta sértetten Francine. – Legyél vele boldog!

Hetek teltek el, hírek jöttek, hogy a Kék Halál egyre jobban szedi az áldozatát. Amir sótlan és savanyú pörköltjét ette, próbálta lenyelni az undorát, és megjegyzését a felesége egyre gyengébb főztijéről. Francine figyelte a megvetést a párja minden harapásában, de nem foglalkozott vele, ha nem csak a halálhíreket hordta volna haza, de a kért fűszereket is, akkor talán ehhez többet főzött volna.

Amint Amir befejezte a vacsoráját, Francine elvette a tányért előle és megvetően várta, hogy távozzon. Amir sértetten kivonult konyhából, körbepillantott a pókhálós folyosón. Elment a földön álló festmény mellett, aminek szege kihullott a falból, majd elérkezett a lépcsőhöz, aminek a korlátja már attól megremegett, ha valaki a közelébe lépett.

Végigmérte a könyvespolcát, fogtyak az olvasmányai, már nem volt, mi elvonja a figyelmét. Ott ülve az ágyában kuncogott magán, miért szenvedett ennyit? Mi értelme ennek a negatívításnak? A kedvesével kéne lennie, nem leselkedni bájai utána, hanem kóstolni őket. Mikor a felesége belépett a szobába, odalépett hozzá és megölelte, keze a fenekére tévedt, másik a tarkójára, egy határozott mozdulattal közel húzta magához.

Francine egész nap a konyhában robotolt egy szörnyű vacsoráért, amire még be se vallották neki, hogy nem finom. Nagy nehezen eltakarította az összes edényt, és tisztára suvickolta a tányérokat. Megindult felfelé, át a férje érdektelenségének múzeumán. Számára elérhetetlen pókhálók, festmények, amik azóta sem lettek visszazegelve és többek között egy veszedelmesen instabil korlát. Fáradt, izzadt és frusztrált volt. A napjai fénypontjainak számított, mikor a férje nem tartózkodott otthon és igazán önmaga lehetett.

Mikor felérve Amir letámadta, fogdosta és csókolni próbálta, a nő csak elhúzódott. El akarta magyarázni, hogy nem érzi jól magát, nem érzi magát vonzónak, túl feszült, de mire szóra nyitotta volna a száját, Amir már féltőn volt kifelé a szobából. Francine tehetetlenül nyúlt felé, de inkább megindult a fürdőbe.

Amir még hallotta a zuhany hangját, miközben lefelé tartott a lépcsőn. Egy pillanatra ismét látta a kékes derengést, de most fentről. Visszarohant a lépcsőn, felérve, az emeleti folyosó végén, a gyengén beszűrődő holdfényben újra látta a lányt. A szépséges, törekeny vonásokon elmerengett. A lány szinte nem evilági formája lassan közelítette meg őt, de Amir szégyentelenül csak az intim részeit bámulta. Akár egy éhezettett kutya a ketrecén kívül hagyott csirkecomb. Nem rejtette el, hogy nem figyeli a szépséges teremtmény tekintetét.

– Elhanyagoltak? – kérdezte egy lágy, szinte távoli hangon a lány. – Nem kapod azt, ami jár neked?

Hűvös, apró kezei végigsimogatták a férfi karjait egészen az arcáig. Azt irányítva a lány rákényszerítette, hogy a szinte transzban lévő férfi a szemébe nézzen.

– A feleséged nem teljesítette a kötelességét – súgta a lány, közben a kezei a férfi inge alá csúsztak.

Már ez a kevés érintés aktusnak érződött Amir számára. A korlátig hátrált, ahogy a hűvös, apró női test közeledett felé. Még a ruháin át is érezte, mihez ér hozzá, és mennyire puha ez a test. Amir remegő ajkakkal lehajolt a lányhoz.

– Elhanyagoltak? Nem teljesítette a kötelességét, ugye? – kérdezték a telten vonzó ajkak.

– I-igen – dadogta Amir csókra hajolva.

– Ahogy te sem teljesítetted – súgta a csók pillanata előtt a lány és meglökte a férfit.

Amir tudata felriadt, ahogy a gyenge, remegő korlát megadta magát a háta mögött, és ő zuhant a mélybe. Nyakát törve halálos koppanással a lépcső alján.

Francine rémülten rontott ki a zuhanyzóból a hang irányába, de mielőtt még egy lépést tehetett volna, megpillantotta a lányt. Ez a szépséges szellemalak békés nyugalommal lebegett a nő felé. Francine rettegve hátrált vissza a fényben úszó fürdőbe, ahol a lány alakja szinte áttetszővé vált. A még nedves, habos és meztelen nő hangtalanul, félelemmel a szemében hátrált el tőle.

– Elhanyagolta férfiú kötelességeit, de te is a tiédet, ugye? – kérdezte a lány kísérteties hangján. – A kötelességeid helyett kijártál játszani.

– Én nem! – üvöltötte el magát Francine. Elcsúszva a kövön a hátsójára esett. A földön már pókjárában mászott hátrafelé a lány alakja elől egészen a fürdőkádig.

– Kint játszottál ahelyett, hogy tetted volna a dolgod – búgta az idegen hangján a szellem, és a törölközők alól kivett valamit, amit a nő lába elé dobott. Egy kék koponyás maszkot, és abban egy foltokban rozsdált kést. – Elhanyagoltad a kötelességeidet.

A lány monoton, szinte már csábító szavai, amikkel ítélkezett felette, csak hergelte a tüzet Francine-ban. Felkapta a Kék Halál maszkját és kését. Az álcát felhúszva, esve-kelve megindult az alak felé. Sikoltva rontott az neki rutinos, ösztönös vágással, nem az első lány, akire a férje szemet vetett, és ennek a pengének a végén végezte. Csak a vágás után a lendülettől továbblódulva fogta fel a Kék Halál, hogy ez most más volt.

A penge és a nő átlépett a szellem testén. Akaratlanul a férje után zuhanva a leszakadt korláton túl. Egy második csattanással landolt, ha a zuhanás nem is, a saját szívébe mártott kés biztosan végzett volna vele.

Kapitány

Béla gyűlésre megy

Ez a Béláról szóló neoprimitív novella egy valós álom alapján készült. Nem emlékszem, hogy mit ettem aznap vacsorára, de valami kemény dolog lehetett, mert az álom igencsak zavarosra sikeredett...

Egy napon Béla úgy döntött, hogy elmegy a gyűlésre, amelyet az erdőben fognak tartani. Erre az összejövetelre általában érdemes volt elmenni, hiszen mindenki bölcs lett tőle.

Béla felöltözött, felvette ünneplő vegyvédelmi ruháját és legszébb gázálcát, amikor egyszer csak csöngettek. Kinézett az ajtón, és látta, hogy Tibi áll ott szürke öltönyében. Tibi leginkább azért kereste fel Bélát, mert Bélának mindig volt otthon pár hordónyi brutális kerítésszagató pálinkája. Ez így volt most is, így hát át is nyújtott egy decis üveget barátjának, aki felhajtotta a kis palack tartalmát, majd üdvözült arckifejezéssel tovadüldöngölt.

Ezután Béla elindult a gyűlés helyszínére, persze útja közben betért több más helyre is. Ez már csak így volt szokás az erdőben. Először a főtéren állt meg, ahol jól lehetett látni, hogy az égen repülő kergetőznek. Az egyik le is szállt a téren, és körbe-körbe gurult. Béla utánaszaladt, és megpróbálta elcsípni, de sajnos nem sikerült neki. Arra járó régi ismerőse, Zoli elmesélte, hogy a múltkor ő is próbálta elkapni ezt a repülőt, de a gép folyton elmenekült előle.

Béla megfogadta Zoli tanácsát, felhagyott a repülő hajkurászásával, és inkább továbbment, egészen az erdei ABC-ig. Itt venni akart pár üveg kovászos uborkát, mert otthon már eléggé fogyóban voltak az uborka-készletek. Be is pakolt a kosarába pár

Samara és Samantha karba tett kézzel figyelték testvérüket. Samina édes mosollyal fordult feléd.

– Ezzel vége a leghosszabb Horror Havának. De a hideg téli esteiken jusson eszedbe, hogy vajon tényleg mindent megcsináltál? Ha a hideg ürességből valaki eljön érted, megbüntet vagy megjutalmaz? – Samina hangosan felkacagott. – Vigyázz magadra odakint, drágám!

Samina egy csókot küld neked, majd Hain Házának ajtaja bezárul.

Ezévre.

üvegnyi uborkát. Ekkor hirtelen valaki ráköszönt – országos nagy cimborája, András állt mellette. Béla nagyon megörült a találkozásnak, András pedig előhúzott a táskájából két hokedlit, és letette őket a gesztenyepürés hűtő mellé. Leültek, és jót beszélgettek az erdei politikáról.

Miután közösen megvitatták, hogy ki kivel van, hun focizik, ki az edzője, Béla annyit mondott, hogy áldás, békesség, és elindult végcélja felé. Ekkor megfogadta, hogy meg sem áll, míg el nem ér a gyűlésre, ugyanis már eléggé késésben volt.

Útját megszakította egy láthatóan megzavarodott harmonika-ajtó, amely folyamatosan hol kinyílt, hogy becsukódott. Béla elkezdte rángatni az ajtónyitó madzagot, de a makacs berendezés nem hagyott fel rendellenes viselkedésével. Szerencsére arra járt Zoli, a hieroglif írnok-targoncás, aki tudta, hogy mit kell ilyenkor tenni. Az ajtó ezután végleg bezárult, így elhárult az utolsó akadály is, amely Béla útjában tornyosult, és végre meg is érkezett az erdei szürke ruhások által nagy érdeklődéssel kísért gyűlésre.

Bélának már nem volt más dolga, mint végighallgatni a gyűlést, ahol többek között egy skót szoknyás fickó énekelt valami skót népdalt, miközben egy fekete-fehér macska kísérte hegedűn.

A gyűlés végeztével Béla hazament – nagy ívben kikerülte az erdőben sajnos nagyon elszaporodott zombikat és a törpéket –, majd ledobta vegyvédelmi öltözetét, ingre-gatyára vetkőzött, és örült, hogy milyen bölcs lett a többi erdőlakóval egyetemben.

Norton

Békás szándékkal

Kedves Olvasók, kedves Írók, kedves sírók, kedves nevetők, és bárki, akinek még nem nyaltam be! Kedves Mindenki!

Nagyon örülök neki, hogy újra találkozhatok Veletek. VILÁGBÉKE!

Mindenekelőtt azt szeretném közölni kedves mindannyitokkal, hogy az alábbi történet kitalált, vagyis a valósággal való bármilyen hasonlatosság a pusztá fantázia, vagy pedig a véletlen szüleménye csupán.

Elképzelhető, hogy vannak olyan részek is az alábbi irományban, amiket az életből merítettem, de azt, a Ló Istenre kérem, senki ne vonatkoztassa önmagára!

Felesleges hosszasan hisztizni, piccsogni és nyafogni az alábbiakban közölt (egyébként igencsak izgalmas és szórakoztató) történet miatt.

Nyomatékosan felhívom a T. Olvasók figyelmét arra, hogy nem áll szándékomban senkit se megsérteni, megbántani, emberről mivoltában megalázni, személyében megsebezni, lelki világában kárt okozni a soron következő (egyébként nagyon frappáns) történettel. VILÁGBÉKE!

Nagyon kérem a gyermekeket, hogy ezt ne olvassák el!

Ha ez mégis megtörténne, akkor előre elnézést kérek az írástudó óvodásoktól, valamint az iskolásoktól is (az általánostól az

egyetemig), ha az akaratom ellenére valamivel megbántanám őket. Bocsánat a csecsemőktől és a magzatoktól.

Értsék meg, egy egyszerű elmebeteg vagyok! Nem bántok senkit. A felnőtteket sem szeretném kellemetlen helyzetbe hozni a soron következő (amúgy felettébb szellemes) történet révén.

Ezért aztán a felnőttektől is már jó előre bocsánatot kérek korra, nemre és etnikai hovatartozásra, valamint szexuális identitásra való tekintet nélkül.

Elnézést kérek a homoszexuálisoktól, heteroszexuálisoktól, a biszexuálisoktól, a transzneműektől, és azoktól, akik egyéb kategóriákba sorolják magukat. Kérem, higgyék el, hogy nincs bennem semmiféle ártó szándék!

Bocsánat a másképpen gondolkodóktól, az azonosan gondolkodóktól, a speciális kezelést igénylőktől, a hétköznapi kezelést igénylőktől, a szenvedélybetegektől, az antialkoholistáktól, az elmebetegektől és a normálisoktól, már ha az utóbbiak léteznek egyáltalán. Mert mi is az a normális, ugye?

Elnézést, ha az akaratom ellenére bárkit is bántanék az alábbi (egyébként nagyon mulatságos) történetemmel.

VILÁGVÉGE... akarom mondani... VILÁGBÉKE!

Elnézést kérek a rendőroktól, a tűzoltóktól, a mentősöktől, az orvosoktól és a nővérektől is... meg úgy általában az egészségügyi dolgozóktól, hiszen manapság ők nagyon jelentős munkát végeznek.

De ha netán megbántanék egy villanszerelőt az alábbi (egyébként nagyon felvillanyozó) históriával, akkor őt is arra kérem, hogy ne vegye magára az alábbiakat!

Jó előre bocsánatot kérek a postásoktól, a vasutasoktól, a tanároktól és a kazánkovácsoktól is. Ha pedig kihagytam volna egy szakmát vagy hivatást, akkor mea culpa még vagy hatszázszor.

VILÁGBÉKE!

Elnézést kérek a kövérektől, a soványaktól, az idősektől és a fiataloktól... de leginkább a nyugdíjasoktól.

Elnézést a keresztényektől, a muszlimoktól, a buddhistáktól, a taoistáktól és az összes egyéb vallás képviselőitől. És persze az ateistákat is tisztelem és nagyra becsülöm...

Így talán már nyugodt szívvel foghatok bele ebbe az egyébként igen kalandos kis történetbe.

De mivel én egy tökéletes gentlemen... vagy gentleman... vagy valami ilyesmi vagyok innen a fatelepről, ezért jó előre felmértem, hogy sajnos valakit biztosan megbántok majd a meg gondolatlan szavaimmal, ezért jobb, ha inkább bele se kezdek (ebbe az egyébként fenemód szórakoztató) történetbe, hanem egyszerűen kiugrok belőle.

VILÁGBÉKA!

Mortelhun

Egyperces tanmese egy lányról önsajnáltató barmoknak

Tudjátok, van az az érzés, amikor meglátsz valakit, hogy aztán úgy érzed, zavar támadt az erőben. Így volt ez velem is. Egy igen jó zenész cimborám egyszer csak bemutatta a csaját nekem egy szarrá sörözött hajnalon. Na jó, gondoltam, egy csaj a sok közül. Aztán a haver lelépett, a csaj meg ott maradt velem és a rengeteg sörrel az asztalon. Dumált magáról, meg a haverról, hogy mennyire szereti. Hamar rájöttem, hogy nem egy kétbites létformáról van szó. Csak hallgattam őt, és közben rájöttem, hogy nagyon nem illik oda, hol most van, hiszen ez a cimborá szénén fogja csalni őt. De nem szóltam. Mert minek is? És valóban, telt a nyár és a haver mindenike beleürítette a zacsiját, akit csak ért. A csaj meg mit sem tudott erről, egészen addig, amíg fel nem világosították erről. És nem én voltam. De tényleg nem.

Hát badki, ezek után, bár még igyekezett szenvedni a srác mellett, egyre többször kereste a társaságomat. Megannyi cigarettafüstszagú hajnal eltöltöttünk együtt a diszkó hátsó részében hatalmasakat beszélgetve, de a távolságot megtartva. Volt, hogy meghányatott, mert akkoriban ezerszám kapkodtam befelé a vodkát és a gint, volt, hogy csak hosszan ölelt, volt, hogy csak ennyit mondott: „mi vagyunk a legjobbak”. És az ember nem hülye, érzi azt, ha van valami a levegőben. Volt is.

Az akkori legjobb spanomnak bevallotta, tetszek neki, vonzó vagyok hozzá. Ami nem volt egyszerű menet, mert egy önsajnáltató, depressziós szardarab voltam akkoriban, aki piált rendesen. Nem is hazudtoltam meg magam, és én ettől a hírtől messze

menekültem. Nem akartam semmi zavart az erőben. Nem akartam felvállalni az akkori erős érzelmeimet. Nem akartam semmit, vagyis akartam mindent, de áldozatok nélkül. Olyan meg nincs. Csak vacogtam, bujkáltam, hogy aztán egy esős éjszaka az egyik bolt előtti fedett rész alá beszorulva, magamon erőt véve elmondjam neki, hasonlóan érzek.

Ekkor már ősz volt, az a hidegebb, ridegebb fajta, hónapok teltek el. Talán késő, ennyit mondott. Hazakísértem és onnantól kezdve, mintha teljesen eltűnt volna. Én csak epekedtem és átkoztam magam, ő pedig messziről integetett, de ennyi. Végül az integetés is elmaradt, mert fősulis lett, messze tőlem, egy másik városban. Talán egy jó év is eltelt, amikor a szokásos helyen összefutottunk. Ő az új barátjával jött, én meg csak részeg voltam, mint általában. Le is baszott emiatt, majd hosszan beszélgettünk, és arra jutottunk, talán össze kéne majd futnunk valamikor dumálni. És az élet bizony nagy mókamester, hogy baszódna meg.

Rá pár napra éppen melóztam, amikor jött a hír, meghalt egy csaj autóbalesetben. Gondoltam, van ilyen. Valamilyen Klári. Okés. Aztán, amikor kiderült, hogy milyen Klári is, hogy hol tanult, és hogy jelenleg hol tanul, le kellett ülnöm. Ő volt az. A temetésén ott voltam, hogy aztán évekig járjak a sírjához, majd lassan ez is elmaradjon. Mára csak emlék, és talán egy fontos lecke. Ha meccslabdád van, azt mindig kegyetlenül le kell csapni, mert ha nem teszed, az élet csap le téged.

Jimmy Cartwright

Lidércfény-díj?

Nemrégiben egyik kedves alkotónk megkeresett bennünket azzal az ötlettel / kérdéssel, hogy tervezünk-e a jövőben kézzelfogható Lidércfény-díjat kiadni. Összedugtuk hát a fejünket, hogy megvitassuk eme dolgot. Előzetesen elmondhatom, hogy a szerkesztőség tagjai eléggé hasonló módon látják a kérdést.

Az irodalmi díjak története száz évnél is távolabbra nyúlik vissza – az első irodalmi Nobel-díjat 1895-ben adták át. Mára országunként minimum fél tucat irodalmi díj létezik, Magyarországon jelenleg 110 irodalmi díj van. Persze ezeket többnyire profi költők, írók kapják olyan szervezetektől, alapítványoktól, amelyek minden téren kellő tudással és tapasztalattal rendelkező tagokból állnak, s nem utolsósorban komoly anyagi háttérrel rendelkeznek. Legalábbis ezt gondolhatnánk. Az utóbbi évtizedekben egyre inkább, és egyre többet hallani különböző irodalmi díjak körüli botrányokról. A közösségi média megjelenésével, azok széles körű használatával percek alatt akár több tízezer ember is nekimehet egy-egy, szakmai zsűri által hozott döntésnek. Százvezrek kérdőjelezhetik meg a díjat odaítélők mentálhigiénéjét. Milliónyi kérdés futhat be, hogy: „Miért ez nyert, és miért nem az, vagy akár amaz?” Elmondhatjuk, hogy ez ma már általános, hiszen a szólásszabadság lehetővé teszi a szabad véleménynyilvánítást is, és rengetegen vannak, akik élnek is ezen jogukkal – bár nagy részük bölcsebb maradna, ha csendben maradna. Egyrészt innen eredhetnek a fentebb említett botrányok gyökerei, s részben ezáltal romolhat akár jelentős mértékben egy-egy irodalmi díj megítélése, vagy nívója. Persze az is lehetséges, és bizonyára elő is fordul, hogy az egyes díjakat odaítélő zsűritagok már kiöregedtek, nem képesek követni a friss trendeket, az újdonságokat, és a régi beidegződéseik miatt ezek még adott esetben a jelöltek listájára sem kerülnek fel. Ilyenkor érthető a fiatal szakmabeliek értetlensége, vagy felháborodása.

Hogy ne menjek messzire konkrétumok terén, és azért megemlítek egyet, nézzük meg röviden az Avana Magyar Sci-Fi Egyesület (és Salgótarján Megyei Jogú Város Önkormányzata) által 1998-ban alapított Zsoldos Péter-díj példáját. Az utóbbi években különösen sok kritika érte a HungaroCon-okat is szervező egyesület díjakkal kapcsolatos munkáját, de

„A díj megalapítása óta kemény kritikáknak van kitéve. Gyakran bírálják az értékelés módját, a zsűrit, a nevezés módját, de leggyakrabban a díjazott művek színvonalát. Éppen ezekre tekintettel 2016. évtől a Clavis Irodalmi Ügynökség egy évre átvette a szponzori szerepet, remélve ettől ezen hiányosságok megszüntetését és a díj presztízsének emelkedését. Vegyes megítélése ellenére az egyetlen jelentősebb hazai sci-fi elismerés.”

– írja a Wikipédia. (https://hu.wikipedia.org/wiki/Zsoldos_Péter-díj)

„2019-ben a Zsoldos-család úgy döntött, hogy az egyesület által alapított díjat ők szeretnék tovább gondozni – a Zsoldos-család tájékoztatása szerint – a Petőfi Irodalmi Múzeummal közreműködve.”

„Mivel a díj további sorsát nem alakíthatjuk, így az egyesület továbblépett, és 2020. április 23-án, a könyv és a szerzői jogok világnapján alapítottunk egy új díjat, amelyet Monolit-díjnak neveztünk el. A díjat a zsáner szereplőivel, írókkal, kritikusokkal, olvasókkal, rajongókkal beszélgetve alakítottuk ki.”

– olvasható az Avana egyesület honlapján. (<https://zsoldosdij.avana.hu>)

Ráadásul a külföldi „példákat” követve itt is előfordult, hogy az odaítélő díjat az író nem fogadta el. Kis magyar rögválság. Hiszen nem mondhatjuk azt, hogy a hazai sci-fi-t kedvelő emberek száma olyan sok lenne, s még kevesebb közülük az, aki ilyen művek írására adta (adja) a fejét, s mégis, ebben a kis számú „közösségben” is jellemző sajnos a klikkesedés, amelyek között dúlnak a harcok.

Összességében tehát levonhatjuk azt a konzekvenciát, hogy az irodalmi díjak megítélése sokrétű (ami önmagában nem baj), és ez sok esetben problémát okoz, árnyékot vet az alapítókra, elhitelteleníti magát a díjat, valamint megosztja (megoszthatja) még a legkisebb közösségeket is.

A fentiek ismeretében és fényében tehát azt kell mondjuk, komoly aggodalmaink vannak egy új, 111. irodalmi díj alapításával kapcsolatban. Ám ez csak az egyik ok.

Amennyiben a Lidércfény közel tizenhét éves elveihez, irányvonalaikhoz szeretnénk magunkat ezen kérdésben is tartani, akkor igencsak bajban lennénk. Hiszen eleve van hat irodalmi kategóriánk a „Szépirodalom”-tól a „Külvilág”-ig, és ezek tovább tagolódnak. Ha csak egyik, vagy másik alkategóriában osztanánk ki a díjat, a többi kategóriában alkotó írók, költők jogosan érezhetnék magukat másod-, harmad- vagy akár sokadrendűnek. Az egyszerűség kedvéért most hagyjuk el a „Külvilág” kategóriát, és az alkategóriákat is bontsuk csak novella és vers részre. Így is tíz díjat kellene évente odaítélni. Mi is történne ez esetben? Tíz ember repesne a boldogságtól, meg a családjuk, barátai, közeli ismerőseik. A többi lidércfényes alkotó pedig minimum elszomorodna, és talán kedvét is szegné a további íráshoz. Nem szeretnénk kitenni ilyesminek szeretett közösségünket.

A következő dolog, hogy az oldalra beérkező minden egyes novelláról és versről a szerkesztőség minden tagjának néhány mondatos véleményt kellene írnia, illetve egy táblázatban vezetnie, hogy az általuk kialakított értékelési módszer szerint melyik alkotás éppen hogy áll. Továbbá kellene legalább egy szerkesztőségtől független, objektív személy is, aki szakmailag elég képzettségű ahhoz, hogy egy efféle feladatot elláthasson.

A következő dolog: egy irodalmi díj alapítása azért nem olyan egyszerű, hogy kitaláltuk, aztán itt a díj, örülj neki. A díj hitelességéhez, elismeréséhez (szakmai és írói részről is) minimum az kell, hogy álljon a háttérben valamilyen jogi szervezet (pl. egyesület, alapítvány), ami gondozza a díjat, amely törvényileg tiszta úton kaphat támogatásokat a díj életben tartásához, vagy akár csak annak megvalósításához. Évekkel ezelőtt próbálkoztunk egyesület alapításával, ám végül az nem jött össze. Az alapítványi formához komoly tőke kellene, ami nem áll rendelkezésünkre. Nem bejegyzett, underground társulatként pedig nem sok lehetőségünk van. De még ha lenne is, sajnos ráfordítható időnek és energiának is szűkében vagyunk.

Bizonyára jó dolog díjat adni és kapni. Nyilván örül az ember, ha elismerik a munkáját, hobbit, és tudjuk, hogy ennek több szintje is van a családi, baráti dicsérettől kezdve az első önálló kötet megjelenésén át egy díj elnyeréséig. A Lidércfény szerkesztőségének sosem volt célja kiemelni a többiek közül egy-egy alkotót – ez ellentmond a 2003-ban lefektetett alapelveinknek. Úgy érzem, az azóta eltelt idő alatt egyszer sem ítéltük meg az alkotót, még a pályázataink során sem. Mindig az alkotásának a minőségét néztük, az ötletet, a megvalósítást, és amikor

tudtunk, amikor hagyták, igyekeztünk, és ma is igyekszünk segíteni a lehetőségeinkhez, tudásunkhoz mérten abban, hogy fejlődhessenek.

Weboldalunk továbbra is nyitott bárki számára, aki szeretné alkotásait közkinccsá tenni, s a mai napig elég nagy lyukú szűrővel dolgozunk. Kiírt pályázataink is nyitottak, alapvetően nem feltétel, elvárás, hogy már lidércfényes alkotó legyen. Ráadásul a témákat úgy próbáljuk meg kitalálni, hogy azok inkább játékos kihívást jelentsenek, mintsem komoly versenyre szólítsanak. Sokkal inkább szólnak arról, hogy: „Hé, alkotók! Van itt ez az újabb elborult, elmebeteg ötletünk. Van kedvetek írni hozzá valamit?” És igen, ezeket szoktuk értékelni, díjazni a lehetőségeink függvényében, ha már vannak olyan bátor alkotók, akik a saját ötleteik megvalósításán túl megtisztelnak bennünket azzal, hogy a pályázatainkra is küldenek be egy-két nevezést.

Ha valakiben felmerülne, hogy „De hát már kiírt a Lidércfény tizenegy pályázatot, amit ugyanúgy értékelnek meg díjaznak, akkor miben lenne más egy évente kiadott Lidércfény-díj?”, akkor az eddig nem figyelt. Egy irodalmi pályázat kiírása, értékelése lényegesen kevesebb időbe és energiába kerül, és alapvetően nem feltétlenül igényel jogi személyt (kivétel ez alól a pénzdíjas pályázat). Egy irodalmi-díj alapvetően szakmai elismerés (kellene legyen), tehát szükséges hozzá a megfelelő szakképzettség. Továbbá, mint fentebb írtam, ahhoz, hogy hiteles legyen, elismerjék mind szakmai, mind írói részről, elengedhetetlen egy jogilag bejegyzett szervezet. A kiírt pályázataink azért lehettek sikeresek, „mert az elmúlt évek miatt bíznak az ítéletünkben annak ellenére, hogy

csak underground csapat vagyunk” (– idézet egyik szerkesztőnk-től), de véleményem szerint ez nem elégséges egy komoly, nívós, szakmailag is elismerhető díj létrehozásához.

Visszatérve a Lidércfény-díj ötletére, hadd idézzem egyik szerkesztőnk ezzel kapcsolatos gondolatait:

„Az alkotókat egyébként sem lehet összehasonlítani éves teljesítményük alapján, és inkább az a cél, hogy segítsék egymást, és ne egyfajta rangsorban harcoljanak a helyekért az év 365 napján. Ha valaki szereti a versenyt, akkor beküld egy művet a pályázatra, a Lidércfényre pedig nyugodtan feltöltheti a műveit „teljesítménykényszer” nélkül. Így bátran mernek kísérletezni, néha örültségekkel is.

Én nem tudnék választani közülük azzal a tudattal, hogy közben ezzel másokat megbántok. Mindegyiküket egyformán kell szeretni, és elfogadni őket a fejlődésük adott szakaszában az összes örültségükkel együtt. Különben elveszik az oldal otthonos, közösségi tér jellege, ahol akkor sem néznek rád csúnyán, ha éppen rossz napod van, és borostásan sétálgatsz kockás pizsamában.”

Összegezve a fentieket bátran leszögezhetjük: eddig sem terveztünk és ezután sem tervezünk Lidércfény-díjat alapítani. Maradunk, akik eddig voltunk, igyekszünk szabadidőnk, fölös energiáink, lehetőségeink függvényében mindent megtenni a Lidércfényért, és a bizalmukat belénk fektető alkotókért, miközben próbálunk hűek maradni az alapelveinkhez. Immár tizenhét éve pislálkolunk kibertérben, s ahogyan a kezdetekkor mondtuk: „Fényt hozunk a virtuális világ irodalmi mocsarába.” Azt hiszem, ennyi a dolgunk, és nem több.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Tudtad? A Lidércfény szerkesztősége már négy, ingyenesen letölthető kötetet készített.

A hazai sajátosságokat maximálisan megjelenítő, simagöröngyösi zombi apokalipszist bemutató két novelláskötet itt érhető el:

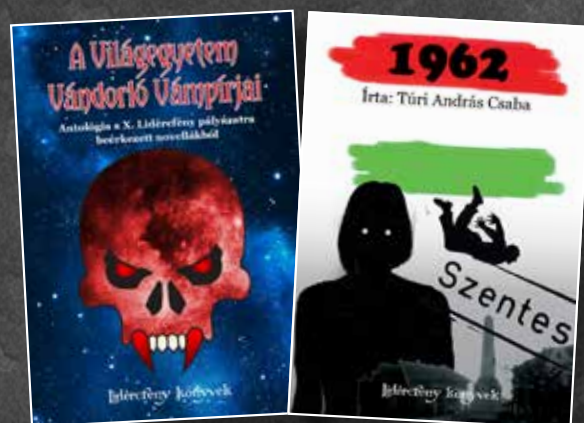
<https://www.zombiapokalipszis.hu>

A tizedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpajai címmel.

Tavaly októberben jelent meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregénye.

Ez utóbbi két kötet innen tölthető le:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Mickey Long

Dühítő dallamok

„Ványad már a kopár szik sarja
lábam egy barnamedve marja
de csitt, hallga az éji csendet!
Bordáimon mancs alkot rendet
visítanék óriásit, de csak halkan
mert a medve leharapja a far...pofám.”

Lowel de la Granko töprengve mustrálta az utolsó versszakot, érezte, hogy valami nem stimmel. Nézte a szótagokat, hogy vajon jambikus, dalmikus, vagy éppen kozmikus ütemben hangzanának-e jobban, de nem tudott rájönni a hibára. Elővette a lantját, és megpróbálta megzenésíteni költeményét. Sajnos csak két akkordot tudott lefogni, az E–mollt és a C–dúrt, és néha ezeket kombinálta. Bánta, hogy idős mentorát hamar, alig az ismerkedésük után magával ragadta a Kaszásnak öltözött heveny alkoholmérgezés. Még emlékezett az öreg utolsó szavaira, amikor halálos ágyán mellé térdelt.

– „Szállj le a heréimről, te hülye!” – sikoltotta fejhangon az utolsó áriáját, majd kiszenvedett.

Lowel ugyanúgy nem értette ezt sem, mint amikor a négygyedes hangzattfelbontás mágiájáról, vagy a visszapengtetés álomról mesélt neki. Megpróbált új dallamot kicsikarni a hangszeréből, először a felső, magányosan álló ideget megpengetve, majd lehúzza az akkordot. Néha ötletszerűen elengedett néhány húrt. Nem is sejtette, hogy máshol, máskor, néhány kivénhedt filmsztár tömegeket mozgat majd meg ezzel az egyszerű trükkkel.

De neki most csak egy nyuszi lett a közönsége, aki a zene hatására közelebb merészkedett, és szeretetesen bámult rá gombszemével. Lowel majdnem ugyanúgy nézett rá.

Kicsivel később a lángok vidáman pattogtak az egykedvűen forgó nyúlkoma alatt. Habár valószínűleg a testében végighúzódo, hegyes bot is gátolta problémája figyelembevételében.

A bárd jóízűen elmajszolta a tapsifülest, majd az avarból kényelmes fekhelyet készítve magának elszenderedett. Álmában a palotában járt, ahol megnyerte az idei dalmikversenyt. Ábrándjában nem zavarta az a tény, hogy csak néhány hónapja vette először kezébe mestere lantját. Ha a megboldogult tanítója hallotta volna szívbemarkoló akkordjait... bár a kutya akkor szűkölve kaparta az ajtót.

A reggel fagyosan és nedvesen érkezett, mint egy olcsó kurtizán. Lowel felcihelődött és továbbindult. Útját hamarosan sebes folyású patak állta, a kőhíd előtt pedig alacsony, köpcös férfi tette ugyanezt.

– Nemes lovag! – szólította meg messziről Lowel. – Veled kell hát megküzdennem, hogy által jussak eme hídon?

– Nem, én csak a hídőr vagyok... – rázta meg fejét a tömzsi útonálló, aki nem értette az egészet, hiszen a mai napra igencsak hídőrösen öltözött fel. Még a kék zekéjét is felvette, hogy erősítse a megjelenését. – Egy ezüstöt kérek...

– Ha! – kaccantott Lowel, majd rájött, hogy ez kevés. – Ha-ha! – duplázott rá, és harcra készen lekanyarította hátáról a lantot.

– Én csak egy ezüstöt kérek – motyogta megszeppenve vékony hangján a köpcös. – Ez a királyi adó, a törvény mögöttem áll!

A lantos körbenézett, de mivel nem látott senkit, ezen felbuzdulva közelebb lépett, és mestere kedvenc, visszalengetős, tölgyfabetéses trükkjét használta. Csípőből elfordult, majd a hangszert visszalengetve akkora sallert osztott le a meglepett hídőr-

nek, hogy a patak adta a másikat.

– Nem vagy ellenfél számomra – állapította meg Lowel, lenézve a köpcösre.

– Nem, én csak a hídőr vagyok... – hallatszott a bugyborékolós felelet.

A bárd füttyörészve továbbhaladt a macskaköves hídon, és gondolatai már a költeményén jártak. De az ihlet úgy haladt el mellette, mintha sosem ismerték volna egymást. Ami, végül, igaz is volt.

Lowel annyira belemerült a gondolkodásba, amennyire csak az tud, akinek semmi más dolga sincs, miközben a szótagszámot ízlelgette. Érezte, hogy egy kicsit változtatni kellene rajta, és valami frappáns befejezés illene a mű végére. Amíg ezen töprengött, nem vette észre, hogy a lábai előtt hever a nagybetűs LEHETŐSÉG.

A fekete ruhás, csimbókos hajú öregasszony keresztben feküdt az úton, és várta, hogy az éjjeli, isteni sugallat beteljesüljön: Jön egy ifjú, kinek a tudást átadva, megváltoztathatja a borús fellegekkel szegélyezett jövőt. Ajkaddal érintsd meg az utat, ahol jár, majd mikor jó, hagyd, hogy felsegítsen. S mire lemegy a nap, meg kell tanítanod a háromgyedes rituáléra...

Noha lehet, hogy a borús fellegeket a hajnalban befalt, töménytelen mennyiségű sólet okozta, az anyóka mégis úgy érezte, hogy ennyit meg kell tennie a világért.

– Elnézést... – mormogta Lowel, és szórakozottan átlépte a nénét.

Az öregasszony, aki amúgy szakképzett bárdista volt, ismert minden fogást, ami a jambikus, dalmikus, kozmikus, sőt a mindenik rigmusokhoz kellett, elkerelkedő szemmel nézett a füttyörészve továbbhaladó lantos után. Majd nagy nehezen feltápszkodott a földről, és megtapogatta fájós derekát.

– Legalább megpróbáltam – sóhajtotta úgy, ahogy csak azok tudnak, akiknek valami csikarja a gyomrát.

A sötét fellegek pedig kiszabadultak... de a vénasszony ügyet sem vetett rá, csak meglebbentette a rokolyáját.

Lowel mit sem sejtve arról, hogy a szebb jövőt egyetlen mozdulattal átlépte, vidáman dúdolgatva továbbhaladt. Úgy sejtette, alkonyatra eléri a városhatárt jelképező faragott kőkaput. Ami ugyanolyan volt, mint bármelyik a világon. Talán azzal az apró különbséggel, hogy kereken tíz tonnát nyomott, magassága négy és fél méterig szárnyalt, és ezernyi kicsiny faragvány díszítette. Szóval, majdnem ugyanolyan volt, mint bármelyik.

Tudta, hogy a vágya egyszer valóra válik, csak azzal nem volt tisztában, hogy hónapokba, évekbe vagy évtizedekbe kerül. Ez utóbbi miatt aggódott egy kicsit, mert maximum harminc tava-sza volt hátra, még a legjobb jóindulattal számolva is. Hiszen Kirlandián az átlagéletkor ötven év körül volt. Sőt, ha valaki vette a fáradságot, és utánajárt volna, akkor rájöhetett, hogy egészen pontosan negyvennyolc év, három hónap és hét nap. De ennyire pontosan, senkit sem érdekelt...

Az volt az álma, hogy a versenyt megnyerve mindenki mosolyog rá, felemeli a kezét, integet, és a tömeg örömteli éljenzésben tör ki. Észre sem vette, hogy az út kellős közepén megállt, és behunyott szemmel eljátszotta a diadalittas jelenetet.

A postakocsi hatalmas nyerítéssel fékezett mellette, a lovak néhány pillanat múlva követték. A bakon ülő kalapos, hegyesfülű manó grandiózusan köpött az utat szegélyező fűre. Egy pillanatra mindenki elbambult a felcsillanó szívárványon.

– Héééóó! – fordult a zöldruhás kobold Lowel felé. – A hócipőm is kivan már a stopposokkal, mázlid van, hogy mégis megálltam!

A szekér kivárt egy kicsit, majd elkezdte legelni a környező bokrokat, a lovak pedig tanácstalanul nézegettek körbe, mintha maguk sem tudnák, mit illene ilyenkor tenniük. Az idő őket igazolta: tényleg nem tudták.

– Jé, egy törpe?! – hökkent meg Lowel, aki idáig csak a gyermekkorban hallott mesékből ismerte a kisembereket.

– Törpe ám a jó anyukád! – csattant fel a kocsis, és leugrott a bakról. Megállt a lantos előtt, kihúzta magát az összes egyméteres magasságában, vagyis inkább mélységében, és összevont szemöldökkel, szigorúan nézett fel. – Kobold!

– Jé, egy vaksi törpe...

A teljesen környezetvédelemben öltözött emberke nagyot sóhajtott, majd herén fejelte a kicsit nehézfeldolgozásának mutatózó muzsikust.

Lowelt felkészületlenül érte a csapás, legalábbis idáig nem gondolt arra, hogy a nemesebbik szervét védenie kellene egy olyan vasalapú ötvözetrel, ami kis tömegszázalékban szemet is tartalmaz. Az igazat megvallva, most sem erre gondolt, hiszen ötlete nagyrésztében a törpe édesanyja, és egy csődör is szerepelt. A kobold fűtőréssze visszament a szekéréhez, és nagy műgondal felrakta cilinderét.

Amíg a bárd a földön vonaglott, az út melletti bokorból kibukant a csimbókos hajú öregasszony, akit nem hagyott nyugodni, hogy ilyen könnyedén átléptek fölötté. Átfutott az agyán, hogy valamit félreértett az éjszakai látomással kapcsolatban, és voltaképpen neki kell felsegítenie a világ megmentőjét.

Egy röpke pillanatig figyelte az egyre gyorsuló ütemben forogló testet, majd ugyanolyan gyorsan elkapta, mint amikor a tűzhelyen fortyogó levesből kikapta a tojásokat. Sajnos nemcsak ugyanolyan gyorsan, hanem ugyanúgy is...

Lowel két lábra pattant, majd három októvval magasabban és húsz decibellel hangosabban szólalt meg. Ami azért is volt említésre méltó dolog, mert az eddigi rikoltozása is a költözés megfontolására kényszerítette a közelben tanyázó denevércsaládot.

– Kutyaharapást szőrível... – mondta a kobold, és sercintett, de most senkit sem érdekelt a felvillanó szivárvány.

– Kutya is van?! – gúvadt ki a bárd szeme, miközben ijedten körbenézett.

– Jé, egy törpe?! – hökkent meg az öregasszony, majd komótosan leguggolt, hogy alaposabban szemügyre vehesse az apró termetű kocsist.

Az csak akkurátusan levette a fejfedőjét, elhelyezte a földön, lesepert róla néhány nem létező porszemet, majd megfordulva, teljes erőből homlokon fejelte az anyókat.

– Kobold! – kiabálta a tökmag a lassított felvételben eldőlt néne után. – Nem igaz, hogy senki sem látja rajtam, hogy nem törpe vagyok!

A görnyedten álló Lowel első gondolata a káröröm volt, sőt a második is. A segítségnyújtás halvány eszménye türelmesen várakozott a sor vége felé, majd udvariasan maga elé engedte a száralmat.

– Meg kell tanulnod a rituálét, mielőtt lemegy a nap! – rikácsolta a galagonyabokrok közé hanyatlott vénasszony, és göcsörtös ujjával a bárd felé mutatott. – Ez a sorsod, a világnak tartozol vele!

Ebben a pillanatban felbukkant az országúton egy köpcös alak, aki a kék zekéjén most már Hídőr feliratú kitűzőt is hordott.

– Nekem pedig egy ezüsttel... – szuszogta sípólva. Olyan nehezen vette a levegőt, mint aki futott idáig. Sőt, valószínűleg így is tett az első néhány méteren, majd a levegővétel nehézsége válásával egyenes arányban lassított le a komótos lépésekre. – Mindenkinek tartozik! Addig nem tágitok, amíg nem rendezi a számlát!

Lowel de la Granko elkerekedő szemmel nézte a köpcöst, aki a mondat végét már sikította. A földön heverésző öregasszony megmeredt a világ megmentését gátló, váratlan akadálytól. A feje körül szétlapított galagonyabokorral és a kitartott ujjával kísértetiesen hasonlított egy másik univerzum szabadság-szimbólumára. Bár ha jobban megnézzük, azonosságuk megszakadt ott, hogy a jelképek nem szoktak hosszasan káromkodni.

– Ha te most itt vagy – jutott a lantos eszébe egy mentőötlet –, akkor ki van a hídnál?

– Alkonyatkor már csak a haramiák járnak arra – legyintett a zömök kékség –, ők pedig átalányt fizetnek.

Lowel gondolatai gyorsan száguldoztak, figyelmen kívül hagyták a sebességkorlátozásokat, amik még gyermekkorában egyszerű neveltetéséből fakadtak.

– Nézd csak, ki van itt? – mutatott a hídőr háta mögött egy kedvűen álló koboldra.

Amaz összeráncolt homlokkal fordult hátra.

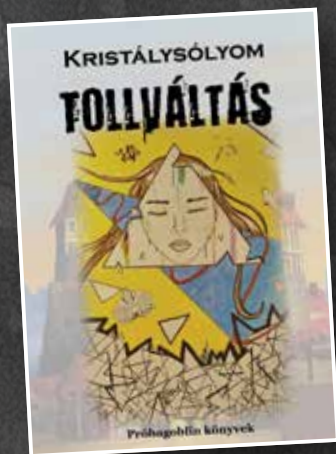
– Jé, egy törpe?!

Lowel kéjesen lehunyta pilláit, és halvány mosollyal a szája sarkában várta a csattanást. Néhány pillanat múlva meghallotta a semmivel össze nem téveszthető hangot, amikor egy kemény kobak találkozik egy lágyabb, bőrnadrágba bújtatott testrésszel. Majd, mint aki jól végezte dolgát, kinyitotta a szemét, és a vénasszonyra nézett.

– Hogy is mondtad? – érdeklődte kedvesen. – Mit kell megtanulnom?

A távoli hegyek felett felsejlett a hold elmosódott sziluettje, ami jószomszédként pörlekedni kezdett a lagymatagon világító nappal. Végül a sárga korong úgy döntött, hogy lejárt a munkaideje, és még az istenek sem kényszeríthetik túlórára.

– Most már semmit... – hallatszott rezignáltan a válasz, és még sokáig visszhangzott a végtelen sötétségbe burkolózott tájon.

MEGJELENT!

Kristálysólyom: Tollváltás

Az írások évekre visszanyúló múlttal rendelkeznek, ezért változatos stílusra, változatos hangulatra számíthat a kedves olvasó. Van ami megrendítő és van, ami mosolyra késztet. Szánj időt mindre, ha kell, a rajzokra is, azok is mesélnek!

Több formátumban ingyenesen letölthető a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

jocker Kandallóban

Kandallómban nálam nem látszik égő fa máma,
Mert nyugdíjból nem telik – a drága – tűzifára.
Helyette meggyújtok egy kis mécsest, dil-dől a pici lángja,
És árnyakat játszik a falra finomabban, mint hasábfá...

Nyugdíjasként fölvettem egy csomó régi rongyot,
Majd mécsestnek verset írtam, kezem majd lefagyott!
Nálam az asztalon régiség-réz tolltartó van,
Toll már kevésbé, így a mécsest – égni – benne van.

(3 soros-zárttükrös)

Ki tudja, életből mennyim van hátra, tíz perc vagy húsz év,
Bármin konkrétan gondolkozni nincsen megfelelő érv!
Ki tudja, életből mennyim van hátra, tíz perc vagy húsz év.

*

(Septolet)

Micsoda fények,
Földöntúli lények!
Falon henyelnek...

Körforgásos,
Táncmozgásos,
Szenvedély kiélés!
Néző lelkében szépre festés?

*

(Senrjú, fél haiku láncban vagy másképp anafórában)

Mit látok... nézem!
Én most beleképzelek...
Árnyék-szenvedély.

*

Mit látok... nézem!
Szép, de jaj! Fázik kezem...
Szép, hideg árnyak.

*

Mit látok... nézem!
Rongyok, melegtelenek!
Kandalló üres.

*

(3 soros-zárttükrös)

Mécsesem lassan leég, elfogy a kanóc,
Kandallótűz meg nem is volt... lét, martalóc...
Mécsesem lassan leég, elfogy a kanóc.

*

(Tükör bapeva)

Milyen
Szegényen,
Magányosan

Élni, létezni...?

Tudjátok, emberek?

Egyedül, bezárkózva

Pislákoló mécsest mellett,

Könnyes szemmel írja verseit.

Versbe önti örömét, bánatát...

A költő élete sosem volt könnyű.

A költő élete sosem volt könnyű.

Versbe önti örömét, bánatát...

Könnyes szemmel írja verseit,

Pislákoló mécsest mellett,

Egyedül, bezárkózva.

Tudjátok, emberek,

Élni, létezni,

Magányosan,

Szegényen,

Milyen?

Vecsés, 2019. december 3. – Szabadka, 2020. január 6. - Kustra Ferenc, az első részt én írtam, a tükör bapevát, szerző, és poeta társam: Jurisin Szőke Margit. Címe: A költő élete.

Drekthor

Az ágon

Utolsó levél

Mi remegve a szélben

Megállva kitart

Mara

Őrzöm

Őrzöm ébrenléted és őrzöm álmod,
tavaszod, nyarad, egész ifjúságod.
Részese őszöd ködének hadd legyek,
hisz értelme semminek sincs nélküled.

Egy nap úgyis egyikünk árva marad,
de küldünk egymásnak fényt, szemsugarat.
Üzenünk a Nappal, Holddal, csillaggal,
a Földön bókászó kicsiny angyalal.

Keressük egymást elszántan, szüntelen,
rózsaszirmot szórunk havas éjjelen.
Beterítjük vele a fákat, földet,
és építünk egymás felé lépcsőket.

Őrzöm ébrenléted és őrzöm álmod,
tavaszod, nyarad, egész ifjúságod.
Részese őszöd ködének hadd legyek,
hisz értelme semminek sincs nélküled.

Mortelhun

Mesével hazudj

A végtelenben és azon túl,
kérlek, mondj egy mesét nekem,
zaklatott lelkemnek megnyugvást,
álmot hazudj velem,
hazudd azt, hogy itt minden szép,
és véled kél fel a nap,
én iszom szavaid, s elhiszem,
ez egy csodás színdarab.

Krómer Ágnes

A hívás

Gyere át, hogy tapintható legyen a közöny,
Add a kezembe lelked elveszett csodáit!
Seholsincs ábrándjaidat szegeld a falra!
Tedd a kezed homlokomra! Ugye érzed?
Lázás vagyok! Itt állok a halál küszöbén!
Szikrákat lövell a szív! Lelkem forró lával!
Éjjel azt álmodtam, hogy mélyen alszom.
Vettem egy könyvet, coitus interruptus.
Kéred? Nekem nem tetszenek a képek.
Úgy érzem, jövök, közben meg megyek,
Látod, ott egy hullócsillag a kezedben?
Nézz bele a szívek tükrébe! Az a tiéd!
Egy megfagyott madár repült a fának,
kezemben maradt a vasajtó kilincse.
Nem tudok járni, ülni, szaladni sem.
Véres szilánkok fúródtak a kezembe,
lennyűgöző, ahogy lebomlik a fény.
Beszegelt ablakok néznek az égre.
Hol volt, hol nem volt emlékek képét nézem,
Olyan óriássá válnak a leszakadt nappalok.
Szomorú tény saját ellenségünk. Önmagunk.

Seth

Merre jársz?

Elárvult fejem görcsösen ingatom
Mohó szavakon kérges bánatom,
Szívemen innen s eszemen túl,
Gyötrelmes fájdalom

Vállamra hópihék hullnak,
S én csak tátogom:
Hol vagy már, Életem?
Években számolom...

jocker

Hideg reggel... jégcsapok

Jó idő elszállt,
Bősz hideg karjába zárt.
Jeges reggelek.

*

Már elmosódó
A fény... csend uralkodó!
Reggel fagyni fog.

*

Esővíz folyik
Az ablakon párkányra.
Reggelre megfagy.

*

Este sár-latyak,
Reggelre minden fagyott.
Koszorú jégvért.

*

Csipkés, jégkristály
Borítja reggelt... ereszt.
Közte sok jégcsap.

*

Száguldó hóvihar
Jeges szelet terít ránk.
Reggel kapucni.

Tán' halál kopog
Keményre fagyott ágon...
Jégcsapok sora...

*

Borostyán zöldjét
Kebélre ölelte fagy.
Mini jégcsapok.

*

Kopasz faágak
Rájuk rakodott hóval.
Jégcsapok lógnak.

*

Fagy jeltelenül
Beborított már mindent.
Jégcsap gyártósor.

*

Égbolt égszínkék,
Fehér szín borítja tájat,
Jégcsap csöpögés.

*

Lengő, csipkedő
Szél olvassza jégcsapot.
Áradó folyók.

Krómer Ágnes

MRSA

Emlékszem, féltek tőled, mint a tűztől,
senki nem kért a fertőző nyavalyádból.
Te unatkoztál karantén kis világodban,
Cigi és nők nélkül majdnem halottan,
fehér falak szorítva öleltek naponta,
vágtyál puha öltre szorító női combra.

Én talán akkor sem vágytam semmire,
nem ijesztett meg a halál gondolata,
láttalak reggelente ásítva csipásan.
Igen, már megint én vagyok itt...

Amíg markában tart minket az idő,
élünk valami életszerű képződményt,
maszk nélkül magamba szívatalak,
a bőröd illatát, és mégis vagyok.
A világ kint fertőzöttebb ott,
ahol szél tépi apróra az ágat.

jocker

Fény látszik

Sötét bármilyen,
Világosság eljöhet.
Életet mutat.
*

Sötét bármilyen,
Irányadó fény látszik.
Megbotlás veszély.
*

Sötét bármilyen,
Utat mutathat mécses.
Ki gyújtotta meg?
*

Sötét bármilyen,
Mécses fénye iránytű.
Lét létét jelzi.
*

Sötét bármilyen,
Alagútnak vége lesz.
Még van kanyargás.
*

Sötét bármilyen,
Lánglobogás: jelzőfény.
Reménykedés-jel.

Vecsés, 2020. március 6. – Kustra Ferenc – íródott:
senrjú csokorban: anaforás, fél haiku lánchban, ami
jelzi, hogy tagjainak az első sora azonos.

jocker

Madarak a mínuszban...

A madarokról a télben...

Már hideg, ólmos
Az estéli szürkesség.
Tyúkok elültek.
*

Mert fagyot nyeltek
A szirmok, oly' kemények.
Ritkák... madarak.
*

Zúzmarás a táj,
Cinkék tolla is fázik.
Tudott, jön a hó.
*

Kopasz ágakon
Cinkék szeme villózik.
Letört jégcsapok.
*

Hajnal zúzmarás,
Tájat takaró fedí.
Cinke éhezik.
*

Bagoly ül és néz,
Szemét csípi a hideg!
Könnyezve éhes.
*

Kuvik ücsörög
Egy kopasz, havas ágon!
Varjú másikon.
*

Károgó varjak
Húznak a szántás felé.
Mind tollbundában.
*

A jeges földben,
A varjú csőr jó ásó!
A táj nem érti...
*

Varjak őrsgben
Szárnyalnak a rét fölött.
Ködben tévedés...
*

Dér szépen csillog
A kopaszos faágon.
Varjúk ülnek ott.
*

Fekete holló
Ül az elszáradt ágon.
Fehér háttérkép.

Vecsés, 2016. december 5. – Kustra Ferenc – íródott senrjú
csokorban.

Tordai Gábor Kettő bennem

Kettő az én.
Egy a fejben,
egy a szívben.
Egy a távoli
visszhang,
egy a rekedt
ordítás csendje.
Egy a múló percek
felett álló örök akarat.
Egy a remény vízen
imbolygó lukas csónak.
Egy a romok alatt rekedt
ezernyi sebből elmosódó
alak.
Egy a szikla szélén
kapaszkodó s mélybe
bámuló makacs
lombot hajtó fa
zöldellő levele.
Egy a lassan dagadó
nyári vihar.
Egy a hóban roppanó
őzsuta szendergő álma.
Egy mint a végtelen jele.
Egy mint az omega
végtelen csendje.
Egy a kettő,
kettő az én.
Kettő bennem - az én.

angyalka146 Árnyak

Látom a jövőt,
látok a múltba.
Mélységes mély
az érzések kútja.

Ott kuporog benne
egy sötét érzélem,
örvénylik, forog:
megfeneklettem.

S lenn a mélyben,
a szenvedés hegyén,
apró láng lobban,
mécsesfény.

Értem ég,
halottak gyújtják,
kezük kinyúl,
lelkem húzzák.

Beborít, átölel
a szájalom árja,
oldódik, kötődik
az érzetek vágya.

Jobbra sodor,
majd balra ránt,
megköt a lélek-lánc.
Izzik az élet-ránc.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

